

Și tu poți înțelege profeția Bibliei

© 1999 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*.

Toate drepturile rezervate. Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Roger Foster. *Scriitori contributory:* Scott Ashley, Gary Petty.

Critici Editoriali: John Bald, Wilbur Berg, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, John Ross Schroeder, Mario Seiglie, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Dece Profeția?

Noi căutăm securitatea, dorim stabilitatea și visăm un viitor strălucitor și determinabil pentru noi și urmașii noștri. Dar pentru cei mai mulți dintre noi aceste speranțe și dorințe sunt departe de a fi obținute cu certitudine. Lumea noastră este plină de schimbări rapide și adesea periculoase.

Putem cădea cu ușurință victime unui accident, unui act de violență, unei boli debilitante sau unui dezastru natural. Vânturile turbulente ale schimbărilor sociale și economice ne amenință stabilitatea noastră financiară. Războaie și acte de terorism amenință să primejduiască structura societății și să facă și mai iluzorie securitatea pe care o căutăm.

Nesiguranța este un fel de viață.

Neîncredere

Să considerăm tineretul de astăzi. Lipsa de încredere în viitor este o cauză principală de frământare între adolescenți. Mii sunt convinși că viața bună se va evapora înainte ca ei să fie suficient de maturi ca să se bucure de ea. Ei doresc siguranță și scop. Nihilismul – absența încrederii și a speranței în orice – este epidemic. Numărul uluitor al sinuciderilor de adolescenți ilustrează deziluzia lor. Unii își manifestă mânia și frustrarea întemeind societăți alternative de bande.

Dar tinerii nu sunt singurii care se frământă asupra viitorului lor. Adulții se adresează mediilor spiritiste și astrologilor în numere fără precedent, încercând să privească în ceața viitorului. Cărțile despre viitor se vând cel mai bine. Milioane de oameni doresc asigurarea că vreo lumină există la capătul tunelului. Observația Regelui Solomon că „el nu știe ce și cum se va întâmpla, căci n-are nici cine-i spune” (Ecleziast 8:7).

Dece este lumea noastră atât de nesigură? Nu avem alternative? Nu există nimic ce poate fi prezis? Trebuie să trăim în totală lipsă de cunoștință a viitorului nostru? Putem descoperi o sursă de informație despre unde se îndreaptă lumea aceasta?

Într-adevăr că putem, și ne spune o bună măsură de ce ne așteaptă înaintea noastră. Putem de asemenea să cunoaștem cauza nesiguranței noastre și evenimentele uimitoare care ar putea s-o schimbe spre mai bine.

Unde putem noi afla răspunsurile?

Răspunsurile au fost la îndemâna noastră tot timpul. Ele se află în paginile Bibliei.

Biblia este unică în toată literatura. Deși a fost scrisă de mulți scriitori din culturi diverse în decursul a 15 secole, este capodopera unui singur autor, Creatorul universului.

Studentii Bibliei s-au minunat de secole cum atâția scriitori, de origini uimitoare de diferite, au putut menține mesajul și scopul consecvent care se poate afla în paginile

Scripturilor. Nici o altă compilare de scrieri de atât de diferiți autori nu se poate compara cu continuitatea și armonia Bibliei.

Această consecvență îi dă Bibliei o distincție fără rival între lucrările literare. Această constanță este una dintre dovezile inspirației ei divine. După cum însăși Biblia declară cu tărie despre originea sa: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu*” (2 Timotei 3:16, accentuarea este adăugată peste tot).

Mare parte din cartea aceasta remarcabilă este de natură profetică. Profețiile ei dezvăluie informații esențiale asupra viitorului omenirii. Când ne dăm seama că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, atunci începem să ne dăm seama de semnificația profetiilor ei. Ele sunt de încredere pentru că Însuși Dumnezeu le-a inspirat.

Ce ne spune Creatorul despre El Însuși și despre viitor? „...Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea...Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănit și Eu voi înfăptui” (Isaia 49:9-11). Dumnezeu nu numai că pretinde să dezvăluie viitorul, El are de asemenea puterea de a împlini ceea ce a prezis.

Apostolul Petru ne sfătuiește să dăm atenție cuvintelor profetilor biblici: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte...Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:19-21).

Profetul profetilor

Un profet este cineva prin care vorbește Dumnezeu, cineva desemnat să dezvăluie voia lui Dumnezeu poporului Său. Cel mai mare dintre acești profeti a fost Fiul propriu al lui Dumnezeu, Isus Hristos: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile” (Evrei 1:1-2).

Oamenii rareori se gândesc la Isus Hristos ca un profet, dar El a fost un profet (Luca 13:33; 24:19; Ioan 6:14). Mesajul Lui – „Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu” (Marcu 1:14, Biblia Ortodoxă Română) – este plin de profeții. Mesajul Lui explică și clarifică destinul omenirii, dezvăluind modul în care Dumnezeu Își va realiza planul Lui magistral.

Înregistrarea nașterii, vieții, serviciului și a morții lui Isus Hristos este una dintre cele mai puternice confirmări ale istoriei a încrederii și a exactității profetiei Biblice.

Amănunte precise despre nașterea, serviciul și răstignirea lui Isus au fost precise cu exactitate sute și chiar mii de ani înainte ca El să fi fost născut. Evenimente și circumstanțe specifice precise cu secole mai înainte s-au întâmplat întocmai așa cum preziseseră profetii Evrei, producând dovezi convingătoare a credibilității lor și confirmând exactitatea mesajului lor.

Este posibil ca cuvintele lor să aibă semnificație pentru noi astăzi? Ai știut că aceiași profeti ne spun ce a plănit Isus Hristos pentru viitorul nostru – viitorul *tău*?

Probabil știi deja că Isus a promis să se reîntoarcă pe pământ. Promisiunea aceea este un exemplu excelent de profeție. El a promis de asemenea să termine lucrul pe care l-a început la prima Sa venire. Prin toată Biblia, viața și misiunea Mântuitorului, Isus din Nazaret, sunt descrise ca exemple ale devotamentului Lui pentru bunăstarea oamenilor.

Multe profeții care încă trebuie împlinite sunt legate direct de lucrul și misiunea viitoare a lui Isus Hristos.

O perspectivă corectă

Multă lume consideră profeția mistică, stranie și neadevărată, fără relevanță pentru viețile lor. Aproape că nu au nici o înțelegere despre ce este vorba în profeție. Alții, întâlnind interpretări mult deformatate ale profeției Biblice, au ajuns să fie sceptici și dezamăgiți.

Totuși, când este înțeleasă corect, Biblia ne vorbește cu un mesaj clar, consecvent și de încredere, care este la fel de potrivit pentru noi astăzi, pe cât a fost pentru lumea Israelului din antichitate.

Dacă nu ești sigur de valoarea profețiilor din Biblie sau nu le privești cu cel mai profund respect, broșura aceasta este intenționată să te ajute să *înțelegi corect* profeția. Noi dorim să vezi scopul adevărat al profeției – cum leagă trecutul, prezentul și viitorul omenirii. O cunoaștere a profeției te poate ajuta cu o perspectivă echilibrată dezvăluită de Creatorul tău.

Promisiunea lui Dumnezeu: Fundatia profeției

Profeția nu este numai o serie de preziceri nelegate între ele, presărate la întâmplare prin Biblie. Are o structură; este plasată pe o fundație solidă. Pentru a înțelege fundația, trebuie să ne dăm seama de scopul general al Bibliei, temele și firele povestirilor ei.

O temă generală este că Biblia este povestea a două familii. Prima este familia lui Adam, tatăl omenesc al întregii omeniri. A doua este familia lui Avraam, tatăl celor care sunt credincioși lui Dumnezeu (Romani 4:9, 11). Dumnezeu, privește oamenii care devin, într-un sens spiritual, ca credinciosul Avraam, ca propria Sa familie personală, Fii și Fiicele Sale (2 Corinteni 6:18).

Biblia începe cu crearea universului și a lumii croită să-i sprijine existența lui Adam, și după aceea a întregii omeniri. Povestirea Scripturilor nu va fi completă până când toți descendenții lui Adam nu vor fi primit o moștenire veșnică în cerurile și pământul recreate sau – dacă ei refuză fără dubiu calea lui Dumnezeu de a-i iubi pe alții ca pe ei înșiși – moartea veșnică în judecata finală (Apocalipsa 20:14-15).

Lui Avraam și descendenților Săi le-a dat Dumnezeu promisiunea unei moșteniri veșnice. Numai membrii familiei lui Adam, pe care Dumnezeu îi altoiește în familie, sau „sămânța,” lui Avraam (prin sacrificatul Mesia, Isus din Nazaret) pot avea parte din moștenirea veșnică (Galateni 3:2).

Între crearea lui Adam și judecata finală a lui Dumnezeu se află povestea relației lui Dumnezeu cu noi, creația Lui. Biblia, în relatarea despre Adam, explică motivul pentru caracterul nostru. Ne spune cum și de ce păcatul, răul și suferința au intrat în lume și ne dezvăluie soluția lui Dumnezeu pentru problema aceea. Dezvăluie scopul existenței noastre în timp ce explică de ce a făcut Dumnezeu ființele omenești și viitorul de necrezut pe care Dumnezeu l-a rezervat pentru ele.

La centrul planului lui Dumnezeu pentru noi, sunt multe promisiuni uimitoare. Într-un sens mai mare, Dumnezeu ne oferă o promisiune minunată, pe care El a exprimat-o mai întâi lui Adam și Eva și o amplifică și o extinde prin toată Biblia. Dumnezeu promite că El va pune la dispoziția fiecăruia tot ce avem nevoie pentru a stabili și menține o relație veșnică cu El ca copiii Lui – că mântuirea noastră va fi întotdeauna preocuparea Lui cea mai mare.

În broșura aceasta vei afla cum îndeplinește profeția amănuntele planului minunat al lui Dumnezeu pentru omenire. Vei descoperi motivul pentru care lumea suferă și învățămintele pe care ar trebui să le învețe din el. Vei vedea că Dumnezeu, care a inspirat profeția, este preocupat pentru oameni, că El a creat un plan principal realist și logic, pentru rezolvarea suferințelor și îndoielilor pe care (precum istoria arată prea bine) noi nu le putem rezolva singuri.

De asemenea vei afla de ce viața, lucrul și misiunea lui Isus, ca Mesia, a fost plănuită „mai înainte de începutul veacurilor” (2 Timotei 1:9) – și de ce eforturile Lui continue sunt esențiale pentru succesul planului și scopului Lui Dumnezeu pentru viitorul nostru.

Vino cu noi într-o călătorie de explorare și înțelegere a profeției Biblice.

Bazele profetiei Bibliei

Dece i-a inspirat Dumnezeu pe scriitorii Bibliei să înregistreze profetiile? Este posibil din cauză că profetia dezvăluie nu numai *cum* dar și *dece* intervine Dumnezeu în treburile omului? La urma urmelor, profetia dezvăluie multe din amănunțele marii scheme a lui Dumnezeu. Explică acțiunile lui Dumnezeu în treburile omenești și cum se relatează ele cu planul Său dezvoltat.

Mai întâi să examinăm principiile și temele profetice. Aceste baze servesc drept chei care descuie enigma profetiei. Ele fac posibil pentru noi să înțelegem multe aspecte ale profetiei, care ar părea altfel izolate și nelegate între ele, și cum ele se potrivesc ca piesele unei enigme.

1. Rolul Mântuitorului

Dumnezeu a inspirat mult din profetia privitor la prima și a doua apariție a lui Isus ca Mesia. Profetia explică necesitatea atât a primei cât și celei de a doua veniri a lui Isus în planul lui Dumnezeu pentru omenire.

Apostolii s-au referit adesea la profetiile deja împlinite ale lui Isus, ca să dovedească cum El era Mesia. Dar ei de asemenea au vorbit adesea despre *a doua* Lui venire. Este natural pentru noi să ne minunăm despre profetiile care privesc a doua apariție a Lui – preziceri care ar putea afecta chiar propriile noastre vieți, incluzând poate viitorul nostru imediat.

Deci, prima cheie importantă pentru o înțelegere a profetiei biblice este să recunoaștem că *aproape toată profetia se referă direct la intervenția în treburile omenirii a unui singur jucător: Isus Mesia*. (Cuvintele Mesia și Hristos sunt din Ebraică și respectiv Greacă. Amândouă înseamnă „Cel Sfințit.”)

Deși nu este specific menționat în fiecare pasaj profetic, Mesia este figura centrală a profetiei. De fapt, un scop major al profetiei este să ne dezvăluie misiunea Mântuitorului.

Isus a spus aceasta clar discipolilor Săi după înviere: „Și le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinescă toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:44-45).

Fără cunoașterea rolului lui Hristos în profetiile acestea, discipolii Săi nu ar fi putut să le înțeleagă. Cele mai multe profetii privitor la viitor indică direct sau indirect misiunea și lucrul lui Isus Mesia.

2. Împărăția lui Dumnezeu: centrul profetiei

Centrul profetic al misiunii lui Isus Hristos este Împărăția lui Dumnezeu. În timpul serviciului Său lumesc „Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și *propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu*” (Luca 8:1). După învierea Sa, El s-a întors la apostolii Săi și „După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 1:3).

Împărăția lui Dumnezeu – centrul mesajului lui Hristos – este un punct principal al profeției. Aproape toată profeția biblică este, în vreun fel, legată de stabilirea regulilor și autorității Sale peste oameni în împărăția reală pe care o va stabili El pe pământ.

Profetul Daniel explică „Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată...Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui vecinic” (Daniel 2:44). Într-o parabolă Isus S-a comparat pe Sine cu „Un om de neam mare s-a dus într'o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă” (Luca 19:12).

În vis, Daniel L-a văzut pe Isus cum avea să primească acea Împărăție care va conduce lumea. „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7:13-14).

Apostolul Ioan ne spune că, atunci când va suna ultima dintre cele șapte trompete profetice, se va auzi un anunț triumfător: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15). Isus Hristos a instruit pe fiecare Creștin să se roage: „vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Luca 11:2).

Reîntoarcerea lui Isus Hristos pentru a stabili Împărăția lui Dumnezeu va marca începutul sfârșitului multora dintre problemele amenințătoare de viață pe care le descriu profețiile biblice. Acest mesaj excitant de speranță este o temă dominantă în scrierile profeților lui Dumnezeu.

3. Obiectivul lui Dumnezeu: răscumpărarea și mântuirea omenirii

Un alt scop al profeției este să ne îndemne la pocăință și să ofere *fiecăruia* iertarea prin suferința și moartea lui Isus Hristos. Acest focar de a aduce toți oamenii la pocăință îmbibă profețiile Bibliei.

Însuși Isus a zis, „Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască *tuturor neamurilor*, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalem” (Luca 24:46-47).

Prin profetul Isaia, Dumnezeu dezvăluie problema fundamentală care trebuie rezolvată: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Isaia 29:13).

Dumnezeu descrie oamenii ca având „inimi de piatră” – o atitudine de neînduplecat spre Dumnezeu și învățătura Lui. Această împietrire a inimii ne conduce la vieți de egoism – lăcomie, invidie și ură – care ne aduc mereu mai aproape de marginea distrugerii.

Profeția Bibliei, totuși, cum Dumnezeu va avea de a face în final cu această problemă: „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezekiel 36:26-27).

Profeția explică planul lui Dumnezeu să aducă această schimbare de inimă – altfel cunoscută ca *pocăire* și *convertire* – tuturor oamenilor și să rezolve problemele de bază care amenință să ne distrugă. Până acum numai puțini s-au pocăit și au lăsat ca inimile lor să fie convertite prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Restul omenirii încă trebuie să fie adusă la pocăire și la această schimbare de inimă.

Pentru a înțelege profeția mai bine, trebuie să ne dăm seama că, deși Dumnezeu a inspirat profețiile împlinite istoric și viitoare aspecte ale lor pentru beneficiul tuturor oamenilor, inimile celor mai mulți oameni nu s-au schimbat. Atitudinile și acțiunile lor reflectă o „inimă de piatră” întărită (vezi Ezekiel 36:26, Romani 8:7). Pentru a înțelege raporturile lui Dumnezeu cu omenirea, nu trebuie să ometem faptul acesta.

Biblia compară relația lui Dumnezeu cu omenirea cu aceea a unui tată cu copiii săi. Copiii adesea sunt neascultători față de tații lor, răzvrătindu-se împotriva lor și alegând acțiuni care adesea îi dezamăgesc și uneori chiar îi fac să se mânie. Dar aceasta nu micșorează răbdarea, speranța și dragostea unui tată pentru copiii săi. Păstrând în minte perspectiva aceasta ne ajută să înțelegem profețiile biblice ale lui Dumnezeu, ca Tatăl nostru ceresc, stabilind o relație personală și interacționând cu noi ca copiii Lui.

4. Rare date specifice

Profeția Bibliei analizează trecutul și dă o viziune a viitorului (Isaia 46:9-10). Adesea dezvăluie evenimente specifice și secvențe de evenimente, dar rareori ne dezvăluie *timpu* *precis când evenimentele vor avea loc*.

Este foarte natural ca noi să vrem să știm când și cum se vor împlini profețiile. Discipolii lui Hristos nu au făcut excepție. Când El le-a apărut după învierea Sa, ei L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat supt stăpânirea Sa” (Faptele Apostolilor 1:6-7).

Principiul reflectat aici este adevărat pentru cele mai multe profeții. Dumnezeu rareori dezvăluie momentul specific al împlinirii lor. Încercările oamenilor să ghicească datele specifice de împlinire pentru profețiile neîmplinite au tendința să culeagă o recoltă de rușine.

Trebuie să acceptăm cuvântul lui Isus. Nu este scopul lui Dumnezeu ca noi să știm timpul exact al împlinirii celor mai multe profeții. El vrea ca noi să recunoaștem multele profeții care s-au împlinit deja. Împlinirea lor ne asigură că promisiunile lui Dumnezeu sunt exacte și de încredere.

Discipolii lui Hristos au întrebat cu o altă ocazie: „...Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri?” (Matei 24:3). Ei doreau să știe cum ar fi putut ei să recunoască momentul iminent al sosirii Lui, când avea să fie aproape sfârșitul lumii prezente – epoca de sub stăpânirea și influența satanică –.

Isus nu le-a dat o dată specifică, dar în versurile următoare, El i-a avertizat să *nu* conchidă că întâmplări atât de oribile ca războaie, foamete, epidemii necontrolabile de boli și cutremure devastatoare sunt indicatori specifici că sfârșitul epocii acestea este iminent.

„toate aceste lucruri trebuie să se întâmple,” i-a sfătuit El, „*Dar sfârșitul tot nu va fi atunci*” (versul 6). Asemenea dezastre imense nu vor fi „*decât începutul durerilor*” (versul 8).

Când discipolii Lui au cerut un semn care să le indice data aproximativă a reînțarcerii Sale, Isus nu le-a dat nici un asemenea semn. În schimb, El le-a accentuat nevoia de a „băga de seamă” – să fie atenți și în gardă spiritual – ca să nu fie înșelați (versul 4).

Deși Isus și apostolii au spus clar că Creștinii pot și trebuie să privească pentru orice indicație că sosirea Lui este aproape (Luca 21:28-31, 1 Tesaloniceni 5:4-6) nicăieri nu dă Biblia vreo dată a reînțarcerii lui Hristos sau a evenimentelor asociate.

5. Dualitatea în Biblie

Declarațiile profetice uneori se aplică la mai mult de o singură împlinire, un principiu pe care noi l-am putea numi „dualitate.” Un exemplu perfect de dualitate este prima venire a lui Hristos să ispășească pentru păcatele noastre și a doua Lui venire ca să domnească ca Împărat al Împăraților.

De asemenea, Biblia descendenții cuiva ca „sămânța” lui. În unele pasaje cuvântul *sămânță* înseamnă atât un individ (Mesia) cât și descendenți multipli (oamenii de descendență Izraelită).

Asemenea teme duble sunt obișnuite în Scripturi. Apostolul Pavel, spre exemplu, a scris despre „Omul dintâi Adam [a devenit] a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam [Isus Hristos] [a devenit] a fost făcut un duh dătător de viață” (1 Corinteni 15:45). Pavel a observat că tăierea împrejur fizică a fost dovada dintre legământul lui Dumnezeu cu descendenții lui Avraam, dar Dumnezeu a definit tăierea împrejur spirituală – o inimă convertită – drept cheia relației unui Creștin cu Dumnezeu (Romani 2:27-28). Pavel a scris despre cei tăiați împrejur spiritual – Biserica, în loc de rasă fizică de oameni – ca fiind „Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6:16).

Isus a făcut aluzie în mod specific la aplicațiile duble ale unor profeții în Matei 17:11-12. Întrebat despre profeția lui „Ilie,” care ar preceda venirea lui Mesia (Maleahi 4:5), Isus a răspuns: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a și venit...” Ucenicii au înțeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul” (versul 13). Dar implicația clară a lui Hristos este că un alt „Ilie” Îi va preceda venirea a doua Lui venire, anunțându-I reînțarcerea întocmai cum Ioan Botezătorul a precedat prima venire a lui Hristos.

O altă profeție cu aplicație dublă este profeția lui Isus de pe muntele Măslinilor (Matei 24; Marcu 13; Luca 21), numită astfel pentru că El a dat-o pe Muntele Măslinilor, privind peste Ierusalim. Multe condiții descrise în profeția aceasta au existat în zilele conducând până la asediul roman și distrugerea Ierusalimului în anul 70 A.D. Dar Isus o spune clar că condiții asemănătoare vor domina cu puțin timp înainte de reînțarcerea Sa.

În profeția muntelui Măslinilor, Isus a vorbit despre „urâciunea pustiirii.” Profeția lui Daniel despre urâciunea pustiirii a fost împlinită în 167 B.C. de Antiohus Epifanes, dar Isus a prezis o condiție viitoare asemănătoare (vezi „Urâciunea pustiirii” la pagina 40).

Noi trebuie să examinăm cu atenție contextul profețiilor pentru a pricepe înțelesul lor și a discerne dacă profeția apare incompletă după prima ei împlinire. Este la fel de important să evităm citirea dualității în pasaje care nu susțin o asemenea interpretare. Trebuie să avem multă grijă ca să discernem dacă dualitatea este un factor în oricare profeție particulară.

Trebuie să înțelegem de asemenea că virtual toate interpretările de cum s-ar mai putea împlini profețiile sunt speculative într-o măsură oarecare și adesea putem recunoaște împlinirea profeției numai după ce s-a pus cu mult în curs sau a avut deja loc.

6. Cauză și efect în profeție

Un alt principiu fundamental aplicabil profeției Bibliei este corelația dintre cauză și efect. Principiul cauzei și efectului este adesea implicit în prezicerea evenimentelor.

Natura omenească este foarte previzibilă, în special pentru Dumnezeu, care ne-a făcut și știe cum gândim. Deci, Dumnezeu poate prezice tendințe largi – și dezastrele care rezultă – bazat pe înțelegerea Lui a cauzei și efectului. Exprimată într-un alt fel, Dumnezeu permite oamenilor să culeagă ceea ce au semănat (Galateni 6:7-8) individual și, de multe ori, colectiv. El face aceasta pentru beneficiul nostru de lungă durată.

Multe dintre calamitățile care vin asupra oamenilor sunt consecințele propriilor lor păcate și a ostilității unul față de altul. Profetul Ieremia a exprimat bine principiul acesta: „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta” (Ieremia 2:19). Totuși, Dumnezeu uneori exersează control peste consecințele activităților și conflictelor omenești pentru a-Și realiza obiectivele Lui. Uneori El intervine dramatic pentru a modifica cursul istoriei. Acțiunile Lui – inclusiv pedepsele personale și colective – sunt unelte pe care El le folosește pentru a realiza un scop mai mare.

Dumnezeu i-a vorbit lui Moise de principiul cauzei și efectului când a dat legea Sa Israelului antic. El l-a inspirat pe Moise să avertizeze Israelul: „Vezi să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, până acolo încât să nu păzești poruncile, rânduielile și legile Lui, pe cari ți le dau azi...ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie ...Vezi să nu zici în inima ta: „Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății”...Dacă vei uita pe Domnul, Dumnezeul tău...vă spun hotărât azi că veți pieri...Veți pieri ca și neamurile pe cari le-a pierdut Domnul dinaintea voastră, pentru că nu veți asculta glasul Domnului, Dumnezeului vostru” (Deuteronom 8:11-20).

Aici Dumnezeu a spus poporului Israelului că viitorul lor va fi determinat de alegerile lor. Aceasta a fost profeție, dar a fost profeție *bazată pe deciziile oamenilor*. Dacă Israeliții aleg să-L asculte pe Dumnezeu și să admită că binecuvântările lor vin dela El, ei vor primi atunci binecuvântarea și protecția Lui. Dar, dacă îl vor uita pe Dumnezeu și nu-L vor asculta, vor suferi consecințele ce cad asupra tuturor oamenilor neascultători.

Mai târziu, în două din cele cinci cărți ale lui Moise, după cum este dezvăluit în Leviticul 26 și Deuteronom 28, Dumnezeu a oferit exemple de binecuvântări acordate oamenilor care aleg să-L asculte pe El. El de asemenea pune lista consecințelor devastatoare care le vor suferi dacă nu-L ascultă.

Fă-ți timp să studiezi capitolele acestea două. Dacă le vei examina cu atenție îți vei mări mult înțelegerea cauzei și efectului privitor la profețiile Bibliei. Aceste pasaje ilustrează binecuvântările lui Dumnezeu pentru ascultare și pedeapsa pentru neascultare. Ele stabilesc baza celor mai multe condamnări și pedepse profetice ulterioare, pe care Dumnezeu le pronunță asupra Israelului și a altor popoare.

Principiul subînțeles este simplu: Dumnezeu în final, dacă nu imediat, reacționează la *comportarea oamenilor*. Oamenii din toate națiunile determină mult din viitorul lor propriu de cum îi răspund ei lui Dumnezeu și instrucțiunilor Sale. Regele David a observat aceasta

când a scris: „Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o, și li se prinde piciorul în lațul pe care l-au ascuns” (Psalm 9:15).

Odată ce noi pricepem că răspunsul lui Dumnezeu oamenilor poate fi bazat pe principiul cauzei și efectului – binecuvântări pentru ascultare și calamități pentru neascultare – multe din concepțiile greșite și misterele despre profeție dispar. Alte aspecte ale profeției devin mai ușor de priceput.

7. Contextul mai mare al profeției

Profeția nu este dată sau împlinită într-un vacuum. Profeția ne oferă cu mult mai mult decât o simplă listă de preziceri. Analizează atitudini și comportări – trecute, prezente și viitoare – și dezvăluie perspectiva și reacțiile lui Dumnezeu. Nu putem înțelege corect profeția Bibliei fără puțină cunoștință a fundalului perioadei și culturii profetului care face profeția.

Biblia dezvăluie originea rasei umane și a diviziunilor ei etnice (Faptele Apostolilor 17:24-26; Deuteronom 32:7-8). Înregistrează ridicarea și căderea imperiilor și ne dezvăluie motivele pentru succesele și căderile lor. Explică originea păcatului și efectul lui asupra istoriei. Factorii aceștia sunt informații esențiale de fundal pentru a ajunge să înțelegem profeția.

Cărțile profetice cum sunt Isaia, Ieremia, Ezechiel și Daniel includ analiza condițiilor existente la vremea când au fost scrise. Ele conțin instrucțiuni, corecții, avertizări și pledări pentru schimbare. Ele prezintă păreri, uneori explicând cu însuflețire consecințele potențiale.

Profeția nu poate fi separată de istorie. Reflectă perspectivele îndepărtate ale Bibliei. O vedere precisă a lumii biblice cere înțelegerea părerii lui Dumnezeu asupra istoriei lumii și cum o influențează El.

Trebuie să recunoaștem că Dumnezeu intervine în treburile oamenilor pentru a împlini scopul Său. Dar este tot atât de important ca noi să înțelegem perspectiva Lui. Aceasta pune profeția în contextul corect.

Profeția în afara contextului poate fi ușor interpretată greșit. De aceea interpretările iraționale ale profeției au abundat de-a lungul secolelor.

Viața și moartea lui Isus Hristos în profeție

Mulți își dau seama vag că nașterea, viața și moartea lui Isus Hristos au fost proorocite în Scripturile Ebraice, Vechiul Testament. Dar puțini își dau seama de întregul număr de preziceri și de amănuntele uimitor de precise prezise până la o mie de ani înainte. Prezicerile acestea sunt o confirmare puternică a precizunii profeției biblice.

Noul Testament Evreu înregistrează 52 de profeții împlinite prin nașterea, viața și moartea lui Hristos după cum este declarat în 81 de pasaje în

Vechiul Testament (p. XXV – XXIX). În multe feluri Vechiul Testament a indicat înainte spre prima și a doua venire a lui Hristos. Toate Profețiile Mesianice ale Bibliei discută nu numai sutele de profeții specifice, dar multe evenimente, oameni, ritualuri și sacrificii înregistrate în Scripturile Ebraice care prevesteau viața, moartea, serviciul și reîntoarcerea lui Isus Hristos (Herbert Lockyer, 1973).

Care au fost unele dintre profețiile pe care le-a împlinit Isus? Să notăm câteva:

- El va fi un descendent al Regelui David (Isaia 11:1-5; Matei 1:1, 6).
- El va fi născut în Betleem (Mica 5:2; Matei 2:1).
- Cineva, care va anunța venirea Lui, Îl va precede (Isaia 40:3, 5; Maleahi 3:1; Matei 3:1-3).
- Propriul Lui popor Îl va respinge (Isaia 53:3; Ioan 1:11).
- Un prieten Îl va trăda (Psalm 41:9; Ioan 13:18-30).
- Prețul pentru trădarea Sa va fi 30 de piese de argint (Zaharia 11:12; Matei 27:3-10).
- Cele 30 de piese de argint vor cumpăra câmpul olarului (Zaharia 11:13; Matei 27:3-10).
- Oameni răi Îi vor străpunge mâinile și picioarele Sale (Psalm 22:16; Luca 23:33; 24:38-40).
- El va fi executat dar fără ruperea nici unuia dintre oasele Sale (Psalm 34:20; Ioan 19:33-36).
- Alții vor da cu zarul pentru hainele Sale (Psalm 22:18; Ioan 19:23-24).
- Va fi îngropat cu cei bogați (Isaia 53:9; Matei 27:57-60).
- Dumnezeu Îl va învia din mormânt (Psalm 16:10; Faptele Apostolilor 2:30-32).

Isus Însuși *nu ar fi putut să controleze cum s-au împlinit profețiile acestea.*

8. O epocă satanică

O altă cheie a profeției Bibliei este înțelegerea rolului și efectului Satanei diavolul. Influența lui asupra lumii este atât de întinsă încât Pavel l-a numit „dumnezeul veacului

Nimeni nu poate controla circumstanțele propriie lui nașteri, cine îi sunt strămoșii și unde este născut. Nici nu pot controla acțiunile altora în trădarea Lui, omorându-L și punând corpul Lui în mormântul nefolosit al unui om bogat. Și totuși profeții au scris amănuntele acestea remarcabile înainte cu 1000 de ani mai devreme. Regele David chiar a prezis amănunte ale morții lui Hristos prin răstignire sute de ani înainte ca practica răstignirii să devină obișnuită ca metodă de execuție.

Cele patru Evanghelii abundă cu relatări de cum multe profeții Mesianice au fost împlinite, dar adepții cei mai apropiați ai lui Hristos nu au recunoscut împlinirea lor la timpul acela. Numai în retrospectiv au putut ei să recunoască multe din profețiile specifice înregistrate în Scripturile Ebraice și cum fuseseră ele împlinite.

Multe din profețiile privitoare la Isus Hristos încă trebuie să fie împlinite. Enciclopedia Profețiilor Biblice [The Encyclopedia of Biblical Prophecy] descrie mai mult de 200 de profeții ale lui Mesia, dintre care cele mai multe încă trebuie să se îplinească (Barton Payne, 1996, pp. 665 – 670). Întocmai cum multele amănunte precise ale nașterii, vieții, morții și învierii lui Hristos s-au împlinit exact cum fuseseră prezis, tot așa vor fi împlinite multele profeții privitoare la a doua Lui venire, exact cum sunt descrise în Cuvântul lui Dumnezeu.

acestui” (2 Corinteni 4:4). Înțelegerea influenței Satanei este necesară dacă vrem să înțelegem profeta. Diavolul exercită o influență puternică asupra treburilor omenești.

Biblia contrastează „veacul acesta” al domniei Satanei cu „cel viitor” (Matei 12:32; Efeseni 1:21). Creștinii trebuie să se lupte „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tunerului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Numai secolul trecut a privit la mulți conducători răi influențați de prințul întunericului. Apostolul Ioan ne spune că Satana „înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9) și că „toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5:19).

Înainte ca Dumnezeu să fi creat cerurile și pământul, El a făcut îngerii. Un înger de rang înalt a ales să devină un adversar al lui Dumnezeu și a fost deci, renumit Satana, care în Ebraică înseamnă „adversar.” Apocalipsa 12:4 indică cum Satana (numit de asemenea balaur, versul 9) a atras o treime dintre îngeri în rebeliune. Îngerii care l-au urmat pe el sunt diavolii, constituind „duhurile răutății cari sunt în locurile cerești” de care ne avertizează Pavel (Efeseni 12:4).

„Veacul viitor” (Marcu 10:30; Luca 18:30) va fi liber de influența Satanei. Dumnezeu l-a lăsat pe apostolul Ioan să vadă în vis „pe balaur, pe șarpele cel vechi,” fiind prins și legat pentru 1000 de ani, „ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani” (Apocalipsa 20:2-3).

Încarcerarea Satanei începe epoca viitoare proorocită când „Împărăția lumii... va trece în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său” în Împărăția lui Dumnezeu (Apocalipsa 11:19).

Cu diavolul fiind legat, lumea va trăi pacea sub conducerea lui Hristos. „El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci...” (Isaia 9:7).

9. Destinul omului

Dumnezeu a creat omul ca să domnească peste creația Sa, să supravegheze totul, inclusiv fiecare creatură care trăiește. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Genesa 1:27-28).

În final Dumnezeu va extinde cu mult regula aceea: „...Ce este omul, ca să-Ți [Dumnezeu] aduci amine de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus supt picioarele lui.” În adevăr, dacă i-a supus toate, *nu i-a lăsat nimic nesupus*. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse” (Evrei 2:6-8).

Uimitor cum ar părea, Dumnezeu dorește să pună tot ce a creat El sub controlul nostru, în armonie cu voia Lui ca Creatorul nostru. Dar, în condiția noastră prezentă omenească, este imposibil. Amintește-ți totuși, că și Isus Hristos a fost o ființă omenească. El a fost odată încarnat la fel cum suntem și noi. Astăzi El împărtășește puterea asupra tot în univers împreună cu Tatăl nostru ceresc (Matei 28:18). (Pentru mai multe informații asupra viitorului pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru toți cei care sunt credincioși cere copia gratuită a broșurii *Care este destinul tău?* [What is Your Destiny?].

Va veni timpul când Hristos va împărtăși autoritatea Lui cu toți cei care vor deveni copiii nemuritori ai lui Dumnezeu. El ne promite „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21).

Tatăl nostru ceresc de asemenea ne spune: „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu” (Apocalipsa 21:7). Acesta este destinul pe care Dumnezeu îl promite fiecăruia care i se predă Lui.

Pentru a înțelege profeția corect, trebuie să ne familiarizăm cu aceste concepte. Acum să privim la promisiunile și legămintele lui Dumnezeu pe care se bazează profeția biblică.

Promisiuni și Legăminte: O moștenire profetică

Profeția începe cu o promisiune făcută de Dumnezeu în Grădina Eden. Imediat după ce „șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana” (Apocalipsa 12:9), i-a ademenit pe Adam și Eva să comită primul lor păcat, Dumnezeu i-a spus Satanei: „...Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Genesa 3:15).

Aici este una dintre primele și cea mai răsunătoare profeție: promisiunea că Dumnezeu va corecta problema înșelăciunii și a păcatului adusă de Satana. El a promis că din Eva, prima persoană să fie înșelată, va veni o „Sămânță” – un descendent – care avea să „învântească” (să zdrobească) poziția de conducător a Satanei („capul” său) peste omenire prin care el înșală lumea. Satana avea, și va reuși ca temporar, să facă neputincioasă Sămânța promisă de Dumnezeu.

Dumnezeu a dezvăluit că „sămânța” Satanei – oamenii sub influența lui – vor fi dușmănoși spre „Sămânța” pe care Dumnezeu o promisese prin femeie. Satana va reuși ca temporar să o facă neputincioasă (ca o vânătaie severă pe călcâi) pe Sămânța promisă de Dumnezeu.

Mii de ani mai târziu, viața și munca a acelei Semințe promise avea să fie întrerupă cu adevărat, cum a prezis Dumnezeu, pentru trei zile și trei nopți de răstignirea lui Isus Hristos (Matei 12:40).

Pe promisiunea aceea fundamentală – că Dumnezeu avea să trimită Sămânța, Fiul Omului, Răscumpărătorul omenirii, să-l învingă pe Satan – stau o serie de alte promisiuni pe care Dumnezeu le-a făcut slujitorilor Săi de-a lungul veacurilor. Colectiv aceste promisiuni – fiecare amplificând și măbind promisiunea originală – formează baza profeției Bibliei.

Mai târziu Dumnezeu a promis lui Avraam că „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Genesa 12:3). Binecuvântarea aceea avea să vină prin sămânța lui Avraam (Genesa 22:18). Secole după Avraam, apostolul Pavel a scris: „Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos” (Galateni 3:16). Prin Isus din Nazaret, Mesia, toate națiunile pământului sunt binecuvântate.

Moștenirea a două familii

Adam, tatăl natural, fizic, al rasei omenești, a răspuns influenței înșelătoare a Satanei prin Eva și a preferat să aibă încredere în judecata sa personală decât să urmeze instrucțiunile lui Dumnezeu. Prin contrast cu Adam, „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca

neprihănire” (Iacov 2:23; Genesa 15:6). Deci, Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca tatăl omenesc al unei *alte* familii, o familie de credincioși orientată spiritual, care ar accepta și s-ar supune instrucțiunilor lui Dumnezeu.

Familia aceea ar fi compusă mai întâi din descendenții naturali ai lui Avraam prin fiul său Isac (Genesa 21:12). Mai târziu, o funcție mai importantă a acestei familii va începe printr-un alt descendent, Isus, Mesia cel promis (Galateni 3:29; Romani 8:16-18). Prin El, Avraam este „tatăl tuturor celor cari cred” (Romani 4:11).

În sfârșit, Dumnezeu a promis, prin venirea a doua a lui Mesia, să dea membrilor acestei familii spirituale viață veșnică în Împărăția Sa.

Promisiuni duble

Împreună cu promisiunea că o Sămânță a lui Avraam avea să devină Mesia, a venit promisiunea de măreție pentru descendenții lui Avraam. Promisiunea aceasta este pentru sămânța naturală a lui Avraam. Cu alte cuvinte, promisiunile lui Dumnezeu pentru Avraam sunt duble. Ele conțin implicații atât fizice (pentru descendenții lui Avraam) cât și spirituale (pentru adepții lui Hristos). Ambele sunt necesare pentru succesul planului principal al lui Dumnezeu pentru rasa omenească.

Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire vecinică” (Genesa 17:8; compar-o cu 12:7; 24:7).

Acesta a fost numai începutul. Multe națiuni aveau să se dezvolte din descendenții lui Avraam. Pentru motivul acela i-a schimbat numele lui din Avram în Avraam: „Nu te vei mai numi Avram [tată exaltat]; ci numele tău va fi Avraam [tatăl unei mulțimi]; căci te fac tatăl multor neamuri. Te voi înmulți nespuns de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați” (Genesa 17:5-6).

Dumnezeu i-a mărit familia lui Avraam. Totuși, El a așteptat până când Avraam și soția lui, Sara, au fost atât de bătrâni încât ei nu ar fi putut în mod normal să aibă copii. Atunci, miraculos, s-a născut Isaac. Eventual, toți cei care vor fi considerați descendenți ai lui Avraam trebuie „născuți” miraculos (Ioan 3:3) în Împărăția lui Dumnezeu. Isaac a fost un model al lucrurilor ce urmau să vină (Romani 9:6-9).

Isaac a fost tatăl a doi fii, Esau și Iacob. Dumnezeu l-a ales pe Iacob, cel mai tânăr, să primească promisiunile fizice pe care El le făcuse lui Avraam. La fel, Dumnezeu îi alege pe cei care îi vrea El să aibă ocazia de a fi între descendenții spirituali ai lui Avraam cărora le va da împlinirea promisiunilor veșnice, spirituale (Romani 9:10-11). De sigur că Dumnezeu pune condiții. Toți trebuie mai întâi să ajungă să înțeleagă „adevărul,” și atunci să se pocăiască de păcatele lor (1 Timotei 2:3-4; 2 Petru 3:9).

Dumnezeu i-a schimbat numele lui Iacob în Israel. Din cei 12 fii ai lui au ieșit cele 12 triburi ale Israelului, pe care Dumnezeu le-a eliberat din captivitatea egipteană sub conducerea lui Moise. Dumnezeu le-a dat Israelitelor țara Canaanului, întocmai cum îi promisese lui Avraam. Mai târziu, în zilele lui Saul și David, El a stabilit pe Israeliti ca o împărăție.

Dar Dumnezeu nu a limitat promisiunea Lui de măreție pentru descendenții lui Avraam numai la teritoriul pe care El îl alocase împărăției antice a Israelului în țara Canaanului. Dumnezeu a promis că Avraam „va ajunge negreșit un neam mare și puternic”

(Genesa 18:18). Pavel ne spune că Dumnezeu i-a dat lui Avraam „făgăduința că va moșteni lumea” (Romani 4:13).

Dumnezeu a confirmat această expansiune finală a moștenirii lui Avraam nepotului lui Avraam, Iacob: „...Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta” (Genesa 28:13-14).

Eventual, această expansiune continuă în toate direcțiile va acoperi întregul pământ. Dumnezeu va altoi toată lumea ca copiii Lui în familia lui Avraam.

Neamurile altoite pe Israel

Cum s-a întâmplat aceasta? Prin Isus Hristos, atât Israelii fizici cât și ne-Israeliții pot să beneficieze de promisiunile făcute lui Avraam. Pavel explică: „De aceea voi, cari altădată erați Neamuri din naștere...aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, cari odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2:11-13).

Oricine care nu este născut natural descendent al lui Avraam poate să devină moștenitor la moștenirea promisă familiei lui Avraam. Indiferent de descendență, toți pot face parte din „Israelul spiritual al lui Dumnezeu” prin Isus Hristos (Galateni 6:15-16). Ca să fie beneficiari ai acelor promisiuni, ei trebuie să fie altoiți în familia Israelului.

Pavel compară aceasta cu altoirea unui altoi de măslin sălbatic pe un pom de măslin domesticit. „Iar dacă unele din ramuri [ale Israelului] au fost tăiate, și dacă tu [neamuri], care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te fâli față de ramuri. Dacă te fâlești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine” (Romani 11:17-18).

Atunci Pavel îi avertizează pe gentilii (neamurile) pe care Dumnezeu i-a altoit pe Israel să nu se simtă superiori Israelitelor care încă nu-L acceptaseră pe Isus ca pe Mesia și Mântuitor. „Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.” Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine” (versurile 19-21).

Israelul trebuie să fie răscumpărat

Extinzând promisiunea dela descendenții fizici ai lui Avraam la credincioșii spirituali a început imediat după moartea și învierea lui Hristos. Concetățenii proprii ai lui Isus l-au respins și au refuzat să-L accepte ca pe Mesia (Matei 21:42-43; Luca 17:25). Astfel a fost extins mesajul lui Isus ca Mesia a fost extins la neamuri. Curând, mulți gentili au devenit parte din „Israelul lui Dumnezeu,” Biserica (Galateni 6:15-16).

Dar descendenții fizici ai lui Avraam nu sunt înstrăinați permanent de la Dumnezeu. Ei sunt răscumpărați și reîmpăcați cu El. Pavel explică rolul pe care îl vor juca ei în planul lui Dumnezeu. „Ei sunt Israeliți,” scrie Pavel, „au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9:4-5).

Pavel continuă: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Nicidecum! Căci și eu sunt Israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Benjamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte” (Romani 11:1-2).

Pavel se adresează atunci spirituala orbire prezentă a Israelului: „...Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți, după cum este scris: „Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă, și urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi” (versurile 7-8).

„Întreb dar: „S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor [peste Hristos, piatra lor de împiedicare; 1 Petru 2:7-8], s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos [în viitor]; dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?” (versurile 11-12).

Ai prins semnificația cuvintelor lui Pavel? Cei mai mulți descendenți ai Israelului continuă să-L respingă pe Isus ca Mesia. Dar Dumnezeu nu i-a respins pe ei. Ei vor fi incluși în procesul de răscumpărare a lui Mesia când se va reîntoarce ca Împărat al împăraților. Înțelegerea acestui adevăr este esențial dacă va fi ca noi să înțelegem profețiile privitoare la poporul Israelului la sfârșitul veacului acesta rău.

Admiterea în moștenirea veșnică promisă lui Avraam – atât pentru Israeliti cât și pentru gentili – este posibilă numai prin Mesia. „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29). „Deaceia moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este supt Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor” (Romani 4:16).

Dreptul prin naștere și sceptrul

Am observat o dualitate în promisiunile lui Dumnezeu pentru Avraam. Deși unele aspecte ale promisiunilor se referă la o moștenire veșnică prin Mesia, altele se preocupă cu o moștenire materială și națională. Împlinirea acestor promisiuni a fost trecută lui Isaac și după aceea lui Iacov (pe care Dumnezeu l-a renumit Israel; Genesa 12:28).

Scurt timp înainte de moartea lui Iacov, Dumnezeu l-a inspirat să dezvăluie celor 12 fii maniera în care moștenirea fizică a lui Avraam avea să afecteze generațiile Israelului. „Iacov a chemat pe fiii săi, și a zis: „Strângeți-vă, și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremile cari vor veni” (Genesa 49:1). Israel a explicat ce urma să se întâmple cu descendenții fiecăruia dintre fiii săi – cele 12 triburi ale Israelului.

Semnificativ, inima promisiunilor lui Dumnezeu făcute lui Avraam urmau să treacă numai lui Iosif și Juda. Fiecăruia i-a revenit o promisiune diferită, o moștenire diferită.

Biblia rezumă: „Iuda a fost în adevăr puternic printre frații săi, și din el a ieșit un domnitor; dar dreptul de întâi născut este al lui Iosif” (1 Cronici 5:2).

Din cauza promisiunii aceluia *drept al primului născut* descendenții lui Iosef se vor bucura de prosperitate de neînchipuit – având cele mai bune binecuvântări materiale – și vor obține mare superioritate militară pentru că mâna lui Dumnezeu va fi întotdeauna cu ei. Teritoriul lor se va mări și se va extinde ca ramurile crescând peste un zid (Genesa 49:22-26).

Lui Iuda și descendenților lui, totuși, li s-a dat și promisiunea unui sceptru – un baston ținut de un rege ca o emblemă a suveranității lui. A însemnat că din Iuda va ieși o dinastie de regi care va culmina cu domnia lui Mesia.

Iacob a explicat că „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui...” (Genesa 49:10). Promisiunile făcute lui Avraam privitor la cârmuire, la mântuire și la Mesia vor fi împlinite prin poporul Evreu, descendenții lui Iuda. Însuși Isus a spus-o „Mântuirea vine dela Iudei” (Ioan 4:22). De aceea El a trebuit să se nască într-o familie de evrei ca un descendent fizic al lui Iuda (Matei 1:1-16; Luca 3:23-38).

Promisiunile lui David

Mult timp după Avraam, prin regele David din tribul lui Iuda, sceptrul promis a luat în sfârșit o semnificație mai mare. Dumnezeu i-a dat împărăția Israelului lui David și a promis că din el va răsări o dinastie de regi care vor continua pentru totdeauna.

Dumnezeu l-a trimis pe profetul Natan la David cu mesajul acesta: „...Așa vorbește Domnul oștirilor: „...ți-am făcut numele mare ca numele celor mari de pe pământ... Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția...voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. ...casa ta și împărăția ta vor dăinui vecinic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie” (2 Samuel 7:8-16).

Prin David Dumnezeu într-adevăr a stabilit o dinastie de regi. Dumnezeu a promis că un Rege mai mare va veni din descendenții lui David. Dumnezeu i-a trimis un înger Mariei care i-a spus: „...Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:31-33).

Împărăția peste care va domni Isus Hristos va dura pe veci. El va stabili împărăția aceea când se reîntoarce El pe pământ. Înțelegerea acelu adevărului este de mare importanță dacă noi urmează să pricepem mesajele profetilor care au urmat după David.

Regatul lui David împărțit

La moartea lui David împărăția lui a trecut fiului său Solomon. Dumnezeu i-a dat lui Solomon multă înțelepciune și bogății, dar la bătrânețe el a permis ca multele lui neveste și concubine să-i întoarcă inima dela Dumnezeu (1 Împărați 11:1-8). Împărăția a căzut în închinarea la zei falși.

La scurt timp după moartea lui Solomon, Dumnezeu a împărțit împărăția pe care i-o dăduse lui David în două națiuni. Triburile lui Iuda, Benjamin și unii dintre Levi au rămas credincioși fiului lui Solomon, Rehoboam, păstrând dinastia lui David. Regatul acesta cu mult mai mic a fost cunoscut ca Iuda sau casa lui Iuda. A reținut Ierusalenum drept capitala sa.

Zece triburi – majoritatea împărăției – s-a separat și a reținut numele de Israel, eventual stabilind Samaria, în teritoriul lui Efraim, drept capitala sa. (Ani mai târziu, această împărăție Israelită nordică va fi cucerită și luată în captivitate de Asiria antică. Poporul ei a dispărut din istoria înregistrată, fiind cunoscută drept „cele 10 triburi pierdute).

Împărțirea împărăției politic și în fapt, a separat promisiunea sceptrului de cea a dreptului primului născut. Iuda a reținut sceptrul și tronul lui David.

Triburile lui Efraim și Manassa, descendenții direcți ai lui Iosif, au dominat regatul nordic și au reținut dreptul primului născut. Din momentul acesta înainte în istorie și în viitor al acestor două promisiuni, dreptul primului născut și sceptrul, trebuie urmărite de-a lungul a căi separate până când casa Israelului și cea a lui Iuda sunt reunite încă odată ca o singură națiune sub conducerea lui Mesia (Pentru a înțelege mai bine promisiunile acesta și rolul lor vital pe care îl joacă în împlinirea profeției Bibliei cere broșura *Cele 10 triburi pierdute în profeție* [The 10 Lost Tribes in Prophecy]).

O împărăție reunită

Restaurarea Israelului ca națiune sub guvernarea lui Hristos este o temă care apare în conținutul multor cărți profetice din Biblie. Reunirea aceea va avea loc la scurt timp după ce Isus Hristos se reîntoarce ca Împărat al împărățiilor. Observă cum Dumnezeu confirmă, prin Ezechiel, că Israel și Iuda vor fi reunite ca un singur popor.

„...„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la cari s-au dus, îi voi strânge din toate părțile, și-i voi aduce înapoi în țara lor. Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat, și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății. Nici nu se vor mai spurca, prin idolii lor, cu urâciunile lor, și cu toate fărâdelegile lor. Îi voi scoate din toate abaterile cu cari au păcătit, și-i voi curăți; ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor.

“Robul Meu David va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor. Vor urma poruncile Mele, vor păzi legile mele și le vor împlini. Vor locui iarăși în țara, pe care am dat-o robului Meu Iacov, și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor, și copiii copiilor lor, pe vecie, și Robul Meu David va fi voivodul lor în veci” (Ezechiel 37:21-25).

Dumnezeu îi promisese lui David că împărăția lui avea să dureze pe veci. Când lumea vede că diviziunile acestea două se reunesc sub guvernarea lui Isus Hristos, va ști că Dumnezeu cel Veșnic își ține promisiunile.

Vorbind despre reunirea poporului Israelului, Dumnezeu continuă: „Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ vecinic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (versurile 26-27).

Dumnezeu a confirmat multe din promisiunile Lui prin legăminte speciale, începând cu Avraam, spunând: „Seminței tale dau țara aceasta...” (Genesa 15:18).

Mai târziu, Israelii s-au legat ei înșiși pe ei și pe descendenții lor de Dumnezeu slujitorii Lui speciali. Dumnezeu le-a spus: „...Acum, dacă veți asculta glasul meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele...” (Exodul 19:5). „Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!” (versul 8). Legământul lui Dumnezeu a legat Israelul de Dumnezeu la fel cum o soție este legată de soțul ei în căsătorie (Ieremia 3:20; 31:22).

Scopul legămintelor

Fiecare profet din Biblie din timpul lui Moise înainte a folosit legământul acesta ca un standard pentru evaluarea și judecata comportării poporului ales al lui Dumnezeu. Fiecare a judecat Israelul dacă era credincios legământului lor cu Dumnezeu.

Legămintele lui Dumnezeu au toate același scop. Ele definesc parametrii relației dintre El și cei ce primesc legământul Lui. Ele explică ce pretinde El dela poporul Său dacă ei urmează să primească binecuvântările Lui, sau beneficiile promisiunilor Lui. Ele determină obligațiile pe care poporul Său trebuie să le satisfacă pentru ca să continue să primească favoarea sau bunăvoința Sa.

Un legământ este un pact între oameni și Dumnezeu. Acei ce încalcă legământul acela, pierd favoarea lui Dumnezeu – binecuvântarea grației Sale. Măsura în care Dumnezeu dă favoare poporului Său este bazată pe conformarea lor cu legămintele Lui. Legământul făcut de Dumnezeu cu poporul antic al Israelului este special de semnificativ în profeția Bibliei. Documentează, cu multe amănunte, condițiile pe care Israel trebuia să le satisfacă pentru a sta în favoarea lui Dumnezeu.

Deși Cele Zece Porunci însumează obligația centrală a Israelului către Dumnezeu, oamenii erau obligați să respecte *toate* instrucțiunile Sale. Dumnezeu le-a promis, „...Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe cari ți le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările cari vor veni peste tine și de cari vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău” (Deuteronom 28:1-2).

În următoarele 12 versuri Dumnezeu descrie minunatele binecuvântări de prosperitate fizică pe care le-ar primi Israelul.

Dar înțelegerea nu s-a terminat acolo. Dumnezeu le-a descris de asemenea consecințele care vor cădea asupra Israelului dacă ei resping condițiile legământului Său. „Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate legile Lui, pe cari ți le dau astăzi, iată toate blestemele cari vor veni peste tine și de cari vei avea parte” (Deuteronom 28:15). Restul capitolului acesta descrie ce li se va întâmpla dacă ei vor ignora sau refuza legământul lor cu Dumnezeu.

Fundație stabilă pentru profeție

Promisiunile și legămintele lui Dumnezeu – în special promisiunea de binecuvântări pentru supunere și blesteme pentru nesupunere care sunt incluse în legământul cu Israel – produc baza pentru profeția Bibliei.

Să ne uităm la lucrul și mesajul specific al profeților lui Dumnezeu, oameni ca Isaia, Ieremia, Ezechiel și Daniel. Să aflăm de ce și-au pus ei profețiile în scris. Puțină lume înțelege importanța profețiilor lor pentru o lume oarbă.

Dumnezeu confirmă credibilitatea Sa lumii

Ce este un profet? Care sunt activitatea, funcția și misiunea lui? Petru a descris profeții ca „oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, purtați fiind de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21, Biblia Ortodoxă Română). Dar este aceasta totul?

„Cuvântul Ebraic pentru profet, *nabi*, înseamnă „cineva care anunță sau aduce un mesaj dela Dumnezeu.” Cuvântul nostru *profet* are esențial aceeași semnificație, cineva care vorbește prin inspirație divină ca interpret sau vorbitor al lui Dumnezeu, dacă este un mesaj de datorie, o avertizare sau o prezicere a evenimentelor viitoare. Semnificația dublă se datorează celor două sensuri ale prepoziției *pro* (în greacă de unde cuvântul nostru *profet* este derivat), „pentru” și „înainte”; astfel un profet este cineva care vorbește *pentru* Dumnezeu, și cineva care spune *înainte* ce va avea loc” (*Dicționarul Biblic al lui Peloubet* [Peloubet's Bible Dictionary], 1971, „Profet, profeție”).

Este important ca noi să înțelegem rolul acestor profeți. Daniel se referă la profeți ca „robii Tăi [Dumnezeu] proorocii, cari au vorbit, în Numele Tău, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri, și către tot poporul țării” (Daniel 9:6). Ei erau mesageri al căror rol a fost mult dincolo de prezicere. Ei au dat de asemenea instrucțiune, au indicat lecții din istorie, au amintit poporului de legământul lor cu Dumnezeu, au arătat regiilor și națiunilor păcatele lor și au proclamat chemarea lui Dumnezeu la pocăire. Ca vorbitor al lui Dumnezeu, Biblia se referă la un profet simplu ca „un om al lui Dumnezeu” (2 Samuel 2:27).

Dumnezeu de obicei a dezvăluit voința Sa profeților prin viziuni și vise. Ei au văzut în imagini mintale clare, ce a vrut Dumnezeu ca să confere oamenilor; ca de pildă, „Proorocia lui Isaia, fiul lui Amoț, asupra lui Iuda și asupra Ierusalemului” (Isaia 2:1). După aceea ei au descris în cuvintele și stilul lor propriu ce au văzut sau auzit (versul 8). Uneori Dumnezeu le-a spus ce să zică. Multe pasaje profetice sunt introduse cu cuvintele, „Așa vorbește Domnul” (Isaia 44:6; Ieremia 8:4; Ezechiel 11:5).

Decăderea spirituală a Israelului

După puțin timp dela moartea lui Iosua până la distrugerea Ierusalemului în 587 B.C., condiția spirituală a poporului Israelului s-a deteriorat. Numai în timpul unor porțiuni ale domniilor câtorva regi – David, Solomon, Hezekiah și Iosua – au fost Iuda și Israelul antic considerate națiuni relativ drepte și ascultătoare.

Sub domnia lui Solomon, Israelul a atins apogeul expansiunii, prosperității și faimei sale. Totuși, taxele grele ale lui Solomon au născut mizerie și resentiment. Între timp soțiile lui păgâne l-au influențat să se întoarcă dela Dumnezeu la idolatrie.

Imediat după moartea lui Solomon, fiul său Rehoboam a ignorat sfatul consilierilor lui mai cu experiență de a inversa taxele excesive ale lui Solomon, un program care amenința să împartă regatul. Triburilor din nord nu le-a plăcut în mod special o asemenea taxare grea și zece triburi s-au revoltat sub conducerea lui Ieroboam și s-au reorganizat într-un regat separat.

Aproape imediat regatul acesta nou, casa Israelului, a adoptat forme religioase idolatre pentru ceremoniile sale religioase. Iuda, regatul din sud, a reținut forma corectă de închinăciune și din când în când a simțit redeșteptări spirituale sub regi drepti, care i-a inclus pe Hezekaia și Iosif. Dar chiar și Iuda nu a reușit să limiteze extinderea idolatriei înăuntrul granițelor lor.

Climatul moral și spiritual în amândouă regatele a degenerat, mai întâi cu o scădere rapidă în casa Israelului urmată de o decădere înceată în casa Iuda. Conducătorii și subiecții au început să uite legământul cu Dumnezeu. Dumnezeu a condamnat specific idolatria lor și ignorarea zilei de Sabat, timpul pe care El l-a sfințit pentru închinare și odihnă săptămânală.

În curând, nenorocirile și pedepsele pentru neascultare pe care Dumnezeu le-a menționat în amănunt în Leviticul 26 și Deuteronom 28 au început să afecteze amândouă regatele la o scară mare. Prin profeții Săi, Dumnezeu a pledat pentru pocăire de-a lungul a câtorva secole atât cu regatul Iuda cât și cu cel al Israelului. Pentru cea mai mare parte poporul a ignorat sau a disprețuit avertizările profeților.

La început profeții au folosit numai cuvântul vorbit pentru a condamna corupția morală și spirituală a celor două națiuni. Ei au pledat pentru pocăire. Cei doi profeți proeminenți ai acestei perioade lungi de declin moral și spiritual au fost Ilie și Elișa. Putem citi despre munca lor spre sfârșitul cărții Împărați 1 și în capitolele de început ale cărții Împărați 2. Până la sfârșit profeții vor începe să proclame avertizările lor profetice nu numai cu apeluri vorbite dar și cu mesaje profetice scrise.

Istoria dovedește exactitatea profețiilor Bibliei

Poți tu să crezi profeția Bibliei? Istoria regatelor Israel și Iuda sunt mărturii puternice pentru exactitatea și precizia profețiilor Bibliei. Consideră, spre exemplu, profețiile lui Dumnezeu privitor la soarta Israelitilor dacă ei se răzvrătesc împotriva Lui.

Povestea începe cu împărțirea Israelului în două regate, Israel și Iuda, în 928 B.C., curând după moartea lui Solomon. Jeroboam, regele Israelului (928-907), a instituit idolatria ca parte a sistemului de închinare al împărăției (1 Împărați 12:26-33). Aceasta l-a mâniat

pe Dumnezeu pentru că idolatria de mai înainte a lui Solomon l-a făcut pe Dumnezeu să-l aleagă pe Jeroboam să conducă regatul nordic (1 Împărați 11:30-33).

Dumnezeu a avertizat-o pe soția lui Jeroboam despre consecințele idolatriei lui și a regatului: „Domnul va lovi pe Israel, și Israel va fi ca trestia clătinată în ape; va smulge pe Israel din această țară bună pe care o dăduse părinților lor, și-i va împrăștiă dincolo de Râu [Eufrat], pentru că și-au făcut idoli, mâniind pe Domnul” (1 Împărați 14:15).

Dumnezeu a continuat, prin profeți, să avertizeze de pedeapsa sigură ce avea să vină dacă Israelii nu se întorc dela căile lor păcătoase. El a așteptat, răbdător și milostiv, pentru o pocăire care nu a sosit niciodată.

Un asemenea profet a fost Mica (cca. 749-722), autorul cărții Bibliei care îi poartă numele: „Cuvântului Domnului, spus lui Mica,..proorocie asupra Samarei [capitala Israelului] și Ierusalemului. Ascultați, voi popoare toate! Ia aminte, pământule, și ce este pe el! Domnul Dumnezeu să fie martor împotriva voastră...De aceea, voi preface Samaria într-un morman de pietre pe câmp, într-un loc de sădit vie; îi voi prăvăli pietrele în vale, și-i voi dezgoli temelile” (Mica 1:1-2, 6).

În sfârșit, după invazii succesive, Imperiul Asirian, a devastat Israelul, regatul din nord, și a luat majoritatea populației în robie (722 B.C.).

„Și împăratul Asiriei a străbătut toată țara, și s-a suit împotriva Samarei, pe care a împresurat-o timp de trei ani. În al nouălea an al lui Osea, împăratul Asiriei a luat Samaria, și a dus pe Israel în robie în Asiria, ...Lucrul acesta s-a întâmplat pentru că copiii lui Israel au păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lor, ...N-au vrut să știe de legile Lui, de legământul pe care-l făcuse cu părinții lor, și de înștiințările pe cari li le dăduse. S-au luat după lucruri de nimic, și ei înșiși n-au fost decât nimic, și după neamurile în mijlocul cărora trăiau, măcar că Domnul le poruncise să nu se ia după ele” (2 Împărați 17:5-7, 15).

După cum am observat mai sus, Dumnezeu a proorocit cu aproape 200 de ani mai devreme că „va smulge pe Israel din această țară bună pe care o dăduse părinților lor, și-i va împărăștia dincolo de Râu [Eufurat]...” Acesta și încă multe

alte amănunte ale profețiilor și a raportului istoric ale invaziilor Asiriene și rezultanta captivitate Israelită sunt verificate de documentările Asiriene și alte descoperiri arheologice.

Iuda nu a învățat lecția

Chiar și după ce a privit căderea verilor lor nordici din regatul Israelului, locuitorii regatului Iuda au alunecat ei înșiși în idolatrie și nesupunere. Dumnezeu le-a trimis profeți să-i avertizeze de viitorul lor dar ei tot nu s-au pocăit.

Prin profetul Ieremia (cca. 626-587), Dumnezeu a făcut o profeție remarcabilă privitor la viitorul lui Iuda.

„...Domnul v-a trimis pe toți slujitorii Săi proorociei, i-a trimis dis de dimineață; și n-ați ascultat, n-ați plecat urechea să ascultați. Ei au zis: „Întoarceți-vă fiecare dela calea voastră cea rea și dela răutatea faptelor voastre, și veți rămânea în țara pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri, din vecinicie în vecinicie; nu vă duceți după alți dumnezei, ca să le slujiți și să vă închinați înaintea lor, nu Mă mâniați prin lucrarea mâinilor voastre, și nu vă voi face nici un rău!”

“Dar nu M-ați ascultat, zice Domnul, ci M-ați mâniat prin lucrarea mâinilor voastre, spre nenorocirea voastră.” De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor: „Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimete să aducă toate popoarele dela miazănoapte, zice Domnul; și voi trimete la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături

vecinice. Voi face să înceteze între ei strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei, uruitul morii și lumina lămpii. Toată țara aceasta va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani.

“Dar când se vor împlini acești șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirile lor; voi pedepsi țara Haldeilor, și o voi preface în niște dărâmături vecinice” (Ieremia 25:4-12).

Iuda va fi cucerită de Babilonieni, a avertizat Dumnezeu, și va fi în captivitate în Babilon pentru 70 de ani. La sfârșitul celor 70 de ani Dumnezeu va pedepsi Babilonul. Într-o altă profeție uimitoare, Dumnezeu a dezvăluit prin profetul Isaia numele conducătorului – Cyrus, împăratul Persiei – care, cu mulți ani în viitor, avea să permită reîntoarcerea evreilor (Isaia 44:28; 45:1-4).

Profeția lui Ieremia s-a împlinit. După câteva invazii (în 597 și 587) Iuda a fost cucerită de Babilon „Atunci Domnul a făcut să se suie împotriva lor împăratul Haldeilor, și a ucis cu sabia pe tinerii lor în casa locașului lor celui sfânt...a dat totul în mâna lui. ...Au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidurile Ierusalemului, au pus foc tuturor caselor lui și au nimicit toate lucrurile scumpe. Pe cei ce au scăpat de sabie, Nebucadnețar i-a dus prinși la Babilon. Ei i-au fost supuși, lui și fiilor lui, până la stăpânirea împărăției Perșilor, ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia; până ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiită, până la împlinirea celor șaptezeci de ani” (2 Cronici 36:17-21).

Dumnezeu împlinește promisiunea Sa de restaurare

Cei 70 de ani de exil au trecut. Daniel 5 înregistrează cum monarhul Babilonului, Belșazar, a ținut o mare sărbătoare blasfematoare în care el și musafirii lui au băut vin din vasele de aur și de argint prădate din templul din Ierusalem cu ani mai înainte de Nabucodonosor (Nebucadnețar). În timp ce împăratul privea, o mână de stafie a apărut și a scris pe perete un mesaj misterios. „Atunci împăratul a îngălbenit, și gândurile atât l-au tulburat că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul” (Daniel 5:6).

Profetul Daniel a dezvăluit că acest scris pe perete a însemnat judecata lui Dumnezeu că dominația Babilonului se sfârșise. El i-a spus împăratului: „...Împărțit, înseamnă că împărăția ta va fi împărțită, și dată Mezilor și Perșilor!”...”Dar chiar în noaptea aceea, Belșazar, împăratul Haldeilor, a fost omorât...” (versurile 28, 30).

Un secol mai târziu, istoricul grec Herodot (484-420) a confirmat raportul lui Daniel al căderii Babilonului: „Perșii, au secat râul (Euftrat) printr-un canal într-un lac, care până acum fusese o mlaștină. El, Cyrus, a făcut ca râul să scadă până când fostul canal a putut fi forțat. Când s-a întâmplat aceasta, Persanii care stăteau pregătiți cu intenția aceasta, au intrat în Babilon prin canalul Euftratului, care scăzuse acum până la mijlocul coapsei unui om...Perșii au intrat astfel în oraș...și locuitorii care locuiau în partea centrală a Babilonului nu și-au dat seama de prezența dușmanului din cauza mărimii orașului și celebrării lor a unei sărbători. Ei au continuat să danseze și să-și dea cadouri

până când li s-a spus deodată trista lor soartă. În felul acesta a fost cucerit Babilonul” (*Istoria* [History], cartea 1, paragrafele 191-192).

Prezicerea lui Daniel, împreună cu profețiile altor profeți ai lui Dumnezeu despre căderea Babilonului, a fost împlinită dramatic.

Profeția lui Ieremia a celor 70 de ani de captivitate și profeția lui Isaia a lui Cyrus permițând Evreilor să se întoarcă la Ierusalem să reconstruiască templul distrus de Nabucodonosor au fost astfel împlinite până la ultimul amănunt. Cărțile lui Ezra și Neemia înregistrează reîntoarcerea lui Hristos.

Semnificația pentru noi a profețiilor împlinite

O serie de profeții remarcabile, întinzându-se peste sute de ani, cinci împărății și mulți profeți și conducători

s-au împlinit. După cum a spus Dumnezeu prin profetul Isaia când a prezis căderea Iudei în mâinile Babilonienilor: „...Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea...da, Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănit și Eu voi înfăptui” (Isaia 46:9-11).

Singur Dumnezeu are puterea de a prooroci evenimente și să le facă să se îndeplinească. El va face să se îndeplinească încă multe profeții neîmplinite înregistrate în Cuvântul Său.

Pentru dovezi adiționale că Biblia este într-adevăr Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu cere copia gratuită a broșurii *Este Biblia adevărată?* [Is the Bible True?].

Devine necesară profeția scrisă

Pe măsură ce Israelul și Iuda alunecau mai mult în decădere morală și spirituală, Dumnezeu în curând avea să crească dramatic pedeapsa pentru păcatele lor. El Și-a trimis profeții cu noi și înfricoșătoare avertizări ca să anunțe ambelor națiuni: dacă nu vă pocăiți de păcatele voastre colective – în special de râvnire, idolatrie și încălcatul Sabatului – captivitatea și exilul vor fi în curând soarta voastră. Cuceritori străini vor invada hotarele voastre, vor distruge orașele voastre și îi vor duce pe supraviețuitorii în țări îndepărtate.

În vremurile acelea imperiile adesea intimidau regatele vecine mai mici la supunere numai prin amenințarea de a fi invadați. Țările mai slabe de obicei cădeau de acord ca să devină stat vasal conducătorilor mai puternici, care cereau loialitate totală. Atâta timp cât statele vasale plăteau taxele și tributurile cerute – și își mențineau loialitatea față de un imperiu mai puternic – ele erau de obicei lăsate să se governeze singure. Dar orice insubordonare era distrusă repede și li se impuneau noi restricții asupra libertății lor. Dacă vasalul încerca din nou să scuture controlul puterii superioare, erau deznădăcinați prin putere militară și supraviețuitorii duși în robie.

Dece a fost amenințarea de exil atât de importantă lui Dumnezeu încât El a voit-o înregistrată în scris pentru generațiile viitoare? Dece a hotărât El că e nevoie ca întreaga lume să știe dece și cum avea să dezmoștenească pentru un timp poporul Lui ales? La urma urmelor, Dumnezeu a promis pământul acesta descendenților lui Avraam pentru totdeauna. Cum l-ar putea lua înapoi fără să-și distrugă propria Lui credibilitate?

Dumnezeu își ține promisiunile

Dumnezeu dorește ca lumea să știe că El întotdeauna își ține promisiunile. El a promis specific lui Avraam și David că descendenții lor, sămânța lor, vor moșteni și vor governa peste acea țară – țara Canaanului – pe veci. Dar prin profeți, Dumnezeu atunci le-a spus lui Israel și Iuda că El îi va da afară din țara aceea. Aceasta a cerut o explicație.

Cum putea Dumnezeu să-și dea afară poporul Său din Țara Promisă în robie și exil și totuși să-și țină promisiunile Sale? Și-ar abandona Dumnezeu promisiunile și legămintele? Va înceta să existe dinastia lui David?

Dumnezeu a hotărât să răspundă la întrebările acestea în avans. El nu a vrut ca nici un zeflemist să-L acuze că a ignorat sau a abandonat promisiunile și legămintele Sale. El a ales ca să înregistreze permanent dece i-a trimis pe descendenții Israelului – ambele regate – în exil.

Astfel El Și-a trimis profeții, nu numai să avertizeze dar să și înregistreze ce plănuia El așa ca toată lumea să poată citi – înainte – planul Lui de a restaura Israelul ca o singură împărăție. Unul dintre primii profeți care să scrie despre exilul iminent al regatului nordic al Israelului a exclamat: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci” (Amos 3:7). Dumnezeu a angajat asemenea profeți nu numai ca să avertizeze despre dezastre iminente dar să explice că Dumnezeu va împlini mai târziu fiecare promisiune pe care o făcuse vreodată.

Cu acest fundal, citim că Dumnezeu i-a avut pe profeți să înregistreze pentru toate generațiile ceea ce avea să aducă viitorul. Aceasta este cu siguranță istorie scrisă în avans.

Aceeași profeți care au prezis căderea regatelor Israelului și al lui Iuda au dat amănunte specifice privitor la venirea lui Mesia și la restaurarea tronului lui David. Aceste profeții explică cum Mesia – ca Fiu al lui David și Fiu al lui Dumnezeu – va restaura, la a doua Lui venire, împărăția Israelului ca parte din propria Lui Împărăție globală.

Prin profețiile acestea, Dumnezeu oferă omenirii dovadă că promisiunile și legămintele Lui sunt de încredere. Profeția stabilește credibilitatea și încrederea lui Dumnezeu pentru toți cei care își fac timp să studieze și să accepte Cuvântul Lui.

Întocmai cum Dumnezeu a demonstrat mai devreme – prin ieșirea miraculoasă a Israelului din Egipt – că promisiunile Lui de națiune făcute lui Avraam, Isac și Iacob au fost de încredere, tot așa El va demonstra certitudinea totală a Cuvântului Său prin împlinirea a tot ceea ce a vorbit prin gurile și penițele profeților Săi. Prin ei El a dezvăluit aspectele bune și rele ale viitorului Israelului că aceste lucruri vor afecta vizibil viitorul omenirii.

Dar și mai important, când totul este zis și făcut Dumnezeu va fi demonstrat că numai El și numai El singur are puterea să ne controleze destinul. El va fi dovedit, fără nici un dubiu cuvintele acestea: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea...Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui” (Isaia 46:9-11).

Dumnezeu va demonstra că El este Dumnezeu

Prin profetul Ezekiel Dumnezeu explică marele scop al acestor evenimente pe care El ni l-a dezvăluit:

„Îmi voi arăta slava între neamuri; și toate neamurile vor vedea judecățile pe cari le voi face, și pedepsele cu cari îi va lovi mâna Mea. *Cei din casa lui Israel vor ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea și de atunci înainte.* Și neamurile vor cunoaște că din pricina nelegiuirilor ei, a fost dusă casa lui Israel în robie, din pricina fărădelegilor ei, săvârșite de ea împotriva Mea; de aceea le-am ascuns Fața Mea, și i-am dat în mâinile vrăjmașilor lor, ca să piară toți uciși de sabie. Le-am făcut după necurățiile lor și după fărădelegile lor, și le-am ascuns Fața Mea.”

„De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Acum voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel, și voi fi gelos de Numele Meu cel sfânt. Atunci își vor uita ocară, și toate fărădelegile pe cari le-au săvârșit împotriva Mea, când locuiau liniștiți în țara lor, și când nu-i turbura nimeni. Când îi voi aduce înapoi dintre popoare, și îi voi strânge din țara vrăjmașilor lor, voi fi sfințit de ei înaintea multor neamuri. Și vor ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luați prinși de război între neamuri, și care-i strâng iarăș în țara lor; nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo” (Ezekiel 39:21-28; compară cu Exodul 6:7).

Dumnezeu a pus toate profețiile acestea în scris astfel a toată omenirea să fie capabilă să înțeleagă și să creadă în marea Lui sinceritate și putere. Toate popoarele vor avea atunci dovadă incontestabilă că ei pot avea încredere în El ca Dumnezeu credincios și viu. Dacă Dumnezeu nu va împlini o singură promisiune, cuvântul Lui va fi întotdeauna în dubiu. Profetia explică cum Își va ține El promisiunile – atât ca să pedepsească pe cei care au păcătuit cât și să-i binecuvânteze pe cei care au urmat instrucțiunile Lui.

Dumnezeu intenționează să folosească profețiile Sale – și acurateța lor uimitoare – să demonstreze tuturor că El este într-adevăr Dumnezeu adevărului. Ei vor putea să-și dea seama de declarația simplă a lui Isus Hristos privitor la Dumnezeu: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17).

Dumnezeu va confirma credibilitatea Sa

Trebuie să păstrăm în minte promisiunile făcute lui Avraam și David și legământul pe care Dumnezeu l-a stabilit cu Israel. Dumnezeu se leagă pe Sine să fie credincios cuvântului Său. Deci El s-a obligat pe Sine Însuși să restaureze întreaga moștenire și toate binecuvântările pe care le-a luat la exilarea Israelului și a lui Iuda.

Din nou, prin Ezekiel, Dumnezeu a spus: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la cari s-au dus, îi voi strânge din toate părțile, și-i voi aduce înapoi în țara lor. Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat, și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății. Nici nu se vor mai spurca, prin idolii lor, cu urâciunile lor, și cu toate fărădelegile lor. Îi voi scoate din toate abaterile cu cari au păcătuit, și-i voi curăți; ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor” (Ezekiel 37:21-23).

Atât de convingătoare va fi dovada realității lui Dumnezeu încât pocăirea adevărată însoțită de o transformare uimitoare, în felul în care poporul Israelului îi răspunde, când în sfârșit se va întâmpla aceasta. „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, cari se vor întoarce dela păcatele lor, zice Domnul. „Și iată legământul Meu, cu ei, zice Domnul: „Duhul Meu, care Se odihnește peste tine, și cuvintele Mele, pe cari le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până-n veac, zice Domnul” (Isaia 59:20-21).

Apostolul Pavel a reafirmat concepția aceasta secole mai târziu: „Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într'o împietrire, care va ținea până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiurile dela Iacov” (Romani 11:25-26).

Nu va fi nici un dubiu asupra existenței și încrederii lui Dumnezeu. Dovada că Dumnezeu este real și Cuvântul Său este de încredere va fi copleșitoare și incontestabilă.

Odată ce descendenții vechiului Israel acceptă evidența de netăgăduit că Dumnezeu a inspirat și a împlinit profețiile scrise în Cuvântul Său, Hristos va începe să învețe celelalte națiuni același adevăr. Dumnezeu atunci va fi adus toate națiunile – întreaga omenire – la pocăire. Cărțile de profeție din Biblia noastră vor aduce dovezi incontestabile că Dumnezeu poate prezice exact sfârșitul de la început.

Scopul internațional al profeției

Scepticii care îl acuză pe Dumnezeu că favorizează descendenții Israelului spre detrimentul altor națiuni sunt adesea neștiutori ai planului lui Dumnezeu. Deși poporul Israelit joacă un rol principal în împlinirea acestui plan, rolul lor nu este numai pentru beneficiul lor propriu.

Dumnezeu i-a promis lui Avraam, ...”toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Genesa 12:3). Pentru acest obiectiv, Dumnezeu de asemenea i-a promis lui Avraam: „...Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema...” (Genesa 12:2-3).

Când examinăm cu atenție profeția Bibliei, aflăm că Dumnezeu a rămas credincios promisiunii Sale. Indivizii și națiunile care se opun modului în care Dumnezeu a ales să folosească națiunea Israelului – din cauza promisiunilor sale pentru Avraam – sunt condamnați în final la eșec. Aceasta nu este din cauză că descendenții Israeliti ai lui Avraam sunt mai buni decât altă lume. Este pentru că asemenea oameni se pun împotriva voinței lui Dumnezeu.

Planul lui Dumnezeu se extinde la toate națiunile

Dumnezeu este nepărtinitor. El i-a pedepsit cu severitate pe vechiul Israel și Iuda când s-au răzvrătit împotriva Lui. El binecuvântează pe oricine conformă cu instrucțiunile Lui și îi pedepsește pe cei care nu o fac. În final, El nu arată nici o parțialitate în tratamentul lui al Israelitelor față de neisraeliti (Deuteronom 10:17-19).

În textul Celor Zece Porunci El a explicat că legile Lui se aplică la toți: „...Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exodul 20:5-6).

Dumnezeu judecă oamenii după răspunsurile lor la instrucțiunile Lui. El specific a spus poporului vechiului Israel ca să-l iubească pe străin pentru că ei înșiși au fost odată străini în Egipt (Leviticul 19:34). Dumnezeu i-a explicat lui Avraam că planul Său cere ca „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Genesa 12:3).

Planul acela consideră folosind descendenții lui Avraam prin Iacov într-un rol proeminent și special. Isus Hristos, bine-nțeleș, este principalul vlăstar al lui Avraam în plan (Matei 1:1; Galateni 3:29); mântuirea este posibilă numai prin El (Faptele Apostolilor 4:10-12).

Dar alți descendenți fizici ai Israelului joacă un rol important în planul lui Dumnezeu. Este important că noi înțelegem implicațiile internaționale ale profeției biblice pentru ca rolul Israelului să nu fie înțeles greșit. Dumnezeu este concentrat nu numai asupra Israelului. Scopul Lui privește *toate* națiunile, *toți* oamenii.

Isaia își începe profeția sa cu cuvintele acestea: „Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule” (Isaia 1:2). El adaugă imediat, „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el” (Isaia 2:2). În ultimul capitol al aceleiași cărți, Dumnezeu ne spune prin Isaia, „Dar vine vremea când voi strânge *toate* neamurile și...ele vor veni și vor vedea slava Mea” (Isaia 66:18).

Profeția trece peste granițele naționale. Deși Dumnezeu pune mai multă atenție pe planul Său pentru descendenții lui Avraam, El nu uită restul omenirii (Faptele Apostolilor 10:34-35). El îi va binecuvânta pe toți cei care Îl ascultă și îi va pedepsi pe cei care cu încăpățănare își pun voința lor contra Lui – Israeliti sau alte națiuni.

Scopul de lungă durată al lui Dumnezeu este să schimbe comportarea tuturor oamenilor. Aceasta este pentru că El „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). El a promis „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7).

Dumnezeu a iubit lumea

Deși Dumnezeu a ales Israel ca „dintre toate neamurile Îmi veți fi popor ales” (Exodul 19:5, Biblia Ortodoxă Română), scopul Său este cu mult mai cuprinzător decât Israeliti. Moise a explicat aceasta când Dumnezeu a stabilit Israelul ca națiune, „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu...Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, cari vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” (Deuteronom 4:5-6).

Peste protestele profetului Iona, Dumnezeu l-a trimis să proorocească orașului păgân Nineve. Cetățenii lui au răspuns avertizării și s-au pocăit, și Dumnezeu i-a cruțat. El are grijă de toată lumea.

Israelului Dumnezeu i-a dat răspunderea crucială de a trăi căile lui Dumnezeu pentru beneficiul celorlalte națiuni. La vremea aceea Israeliti nu au avut o inimă să-L asculte pe Dumnezeu (Ieremia 7:23-24). Astfel succesul lor ca o națiune model a fost de scurtă durată. În timp comportarea lor a degenerat la același nivel cu aceea a celorlalte națiuni din jurul lor.

În sfârșit, Dumnezeu și-a retras temporar binecuvântările sale dela descendenții lui Avraam și ei au fost luați atunci în captivitate. Dumnezeu i-a oferit atunci lui Nabucodonosor, împăratul păgân al Babilonului, o ocazie neobișnuită ca să-L servească pe El. Daniel, care era un administrator cheie în guvernul lui Nabucodonosor, a înregistrat că Dumnezeu i-a oferit acestui monarh păgân ocazia să se pocăiască de păcatele lui și să aplice legile lui Dumnezeu împărăției sale.

Națiunile și popoarele din imperiul vast al lui Nabucodonosor ar fi beneficiat extraordinar dacă el ar fi acceptat oferta lui Dumnezeu. Atunci această cunoaștere și înțelegere a căilor lui Dumnezeu ar fi fost transmisă generațiilor viitoare.

Dumnezeu i-a permis lui Nabucodonosor să guverneze peste un imperiu a cărui cultură și influență i-ar fi supraviețuit cu mult, întinzându-se în imperiile și culturile care

aveau să urmeze Babilonului. Dar, pentru că Nabucodonosor nu s-a supus lui Dumnezeu, influența Babilonului va fi mai mult rea decât bună. Scripturile arată ca această influență rea va continua în timp chiar și până la venirea a doua a lui Isus Hristos (Apocalipsa 17:5; 18:2).

Viitorul dezvăluit unui împărat păgân

Pentru a atrage atenția lui Nabucodonosor, Dumnezeu i-a dezvăluit, într-un vis, o scîlipire a viitorului. Daniel i-a explicat împăratului că „este în ceruri un Dumnezeu, care descopere tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întîmpla în vremurile de pe urmă” (Daniel 2:28).

Daniel a continuat: „...Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție...După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă, și care va stăpîni peste tot pămîntul. Va fi o a patra împărăție, tare ca ferul...Dar în vremea acestor împărați...Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată...și ea însăși va dăinui vecinic” (versurile 37-44).

Din cauza păcatelor Israelului, Dumnezeu a acordat conducătorilor păgâni dominație în regiunea aceea pînă cînd o împărăție ultimă – Împărăția lui Dumnezeu – va domni la întoarcerea lui Hristos. Dumnezeu i-a dezvăluit lui Nabucodonosor profeția aceasta fundamentală – o delinare a puterilor dominante viitoare din regiunea aceea –.

Cam în același timp, Dumnezeu l-a trimis pe Daniel să-i spună monarhului: „...o, rege, plăcut să-ți fie sfatul meu înaintea ta: Răscumpără păcatele tale prin fapte de dreptate” (Daniel 4:27, Biblia Ortodoxă Română). Deși el a recunoscut temporar măreția lui Dumnezeu, Nabucodonosor nu a dat atenție adevărată niciodată sfatului lui Daniel.

Dumnezeu l-a umilit pe împărat dîndu-l nebuniei pentru șapte ani. În timpul acela el s-a dovedit incapabil de a administra afacerile Babilonului. Daniel l-a avertizat: „vei fi alungat dintre oameni și vei locui împreună cu animalele câmpului și vei mânca iarbă și din roua cerului vei fi udat și vor trece peste tine șapte ani, pînă ce tu vei cunoaște că Cel Preaînalt are stăpînirea peste împărăția oamenilor și o dă cui voiește” (Daniel 4:25, Biblia Ortodoxă Română). Dumnezeu a asigurat că Nabucodonosor nu a avut nici o scuză pentru neascultarea Lui.

Cînd totul s-a terminat, Nabucodonosor a dat o proclamație: „Nebucadnețar, împăratul, către toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile, cari locuiesc pe tot pămîntul: Să aveți multă pace! Am găsit cu cale să fac cunoscut semnele și minunile, pe cari le-a făcut Dumnezeul cel Prea Înalt față de mine. Cît de mari sunt semnele Lui și cît de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție vecinică, și stăpînirea Lui dăinuiește din neam în neam!” (Daniel 4:1-3).

Împăratul babilonian a recunoscut puterea și autoritatea lui Dumnezeu peste pămînt. Dar nu citim nici o indicație că el și-ar fi schimbat permanent căile lui idolatre și că ar fi început să-l servească pe singurul Dumnezeu adevărat. El a ajuns să înțeleagă, totuși, că Dumnezeul lui Daniel este mai mare decât toți ceilalți dumnezeu la care se închina el.

O lecție de istorie

Ceea ce a arătat Dumnezeu, și istoria a demonstrat repetat, este că nici conducătorii naționali nici popoarele lor nu sunt capabili să-l asculte pe Dumnezeu prin ei înșiși. Pavel a însumat-o când a scris: „Ce urmează atunci? Suntem noi [Evreii] mai buni decât ei [păgânii]? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci [păgâni], sunt supt păcat, după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3:9-12).

Până când Isus Hristos își stabilește Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, și Dumnezeu își dă Duhul „peste orice făptură” (Ioel 2:28; Faptele Apostolilor 2:17, 38), aceluia care se pocăiesc de bunăvoie, se poate ca neprihănirea să devină foarte răspândită. Dumnezeu i-a dezvăluit același adevăr lui Nabucodonosor: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece supt stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui vecinic” (Daniel 2:44).

Adevărul acesta este punctul central al profeției Bibliei. Profeția arată cum Creatorul Dumnezeu va interveni în afacerile omenirii și va stabili Împărăția Sa, care va aduce pacea, dreptatea și mântuirea întregii omeniri.

Profeția Bibliei este internațională în scop. Ea este centrată pe un singur conducător – Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu – care poate să stabilească utopia pe pământ.

Acum să vedem cum va veni această utopie promisă.

Sfârșitul „acestei epoci rele”

„Și șezând El pe Muntele Măslinilor, au venit la El ucenicii, de o parte, zicând: „Spune-ne nouă când vor fi acestea și care este semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?” (Matei 24:3, Biblia Ortodoxă Română). Ei doreau să știe când epoca lui Satan – la care apostolul Pavel se referă ca „acest veac rău” (Galateni 1:4) – va fi înlocuit cu Împărăția lui Dumnezeu.

Isus le-a explicat că întoarcerea Sa va fi precedată de „un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi” (Matei 24:21).

Este greu de imaginat măsura suferinței care va avea loc în timpul acelor ani înspăimântători de la sfârșitul epocii noastre. Profeția descrie timpul acela ca fiind perioada cea mai violentă și tumultuoasă din istorie. Isus a continuat „și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa...” (versul 22).

Din fericire, timpul acela înfricoșător va trece repede. Imediat după aceea va începe epoca minunată a Imperiului lui Dumnezeu, despre care a scris Daniel. Hristos se va reîntoarce la sfârșitul acelei epoci violente pentru a stabili pacea permanentă.

Dece, atunci, permite Dumnezeu să aibă loc zilele acelea de război și haos?

Mâna nevăzută a arhîșelătorului

Biblia descrie o creatură rea care a înșelat omenirea. Prin această înșelăciune el s-a făcut conducătorul acestei epoci de acum. Imediat înainte de reîntoarcerea lui Isus Hristos, Dumnezeu Atotputernicul va permite Satanei diavolul, în sfârșit, să aducă ceea ce el începuse cu orașul original Babel din antichitate, sau Babilon (Genesa 11:1, 4). Satana a folosit un om, pe nume Nimrod, să organizeze numeroasele mici triburi, care se înmulțeau rapid, ale omenirii, într-un sistem foarte diferit de ceea ce intenționase Dumnezeu.

Împărăția lui Nimrod a fost prima încercare înregistrată de a uni toți oamenii într-un singur imperiu (Genesa 10:8-12). Efortul lui ambițios, totuși, era contrar scopului lui Dumnezeu. A fost prima încercare a omenirii să se opună dorinței lui Dumnezeu de a da fiecărei grup de familii teritoriul ei drept moștenire (Genesa 10:32). Dumnezeu a dorit ca omenirea să se folosească de familia extinsă ca bază pentru organizare și structură. Nimrod, însă, i-a convins pe oamenii epocii sale să respingă planul lui Dumnezeu în favoarea unui singur imperiu sprijinit de o forță militară puternică.

Adeptilor lui Nimrod le-a lipsit încrederea în protecția, conducerea și modul de viață al lui Dumnezeu. Ei au vrut să hotărască singuri cum avea să fie pământul organizat și guvernat. Ei au preferat să rămână ca un singur popor și să se organizeze fără distingerea de familie (Genesa 11:1, 4).

Care a fost reacția lui Dumnezeu? El a intervenit în incidentul dela Turnul Babel și, prin amestecarea limbilor lor, i-a determinat pe primii locuitori ai pământului să se risipească și să formeze națiuni separate, după cum intenționase El (versurile 6-8). De atunci încoace, profeții lui Dumnezeu au folosit termenul Babylon ca o reprezentare simbolică a dominionului Satanei prin guvernul, cultura și religia omenească.

În timpul ultimelor zile ale împărăției lui Iuda, în secolul 6 A.C. orașul antic al Babilonului și-a întins puterea pentru a deveni imperiul local dominant sub conducerea împăratului Nabucodonosor II (Nabucadnețar al Bibliei).

La epoca de sfârșit, Satana, pentru o scurtă perioadă de timp, va organiza din nou câteva blocuri de națiuni într-o putere mondială importantă (Apocalipsa 9:16-18; 17:12-13).

Fiara simbolică se va înălța din nou

În capitolul 12 al Apocalipsei, Satan este descris ca „un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete” (versul 3). Îl descrie pe Satan încercând să-L distrugă pe Isus Hristos curând după naștere: „Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște” (versul 4; compară cu Matei 2:13-21).

Atunci scena se schimbă la vremea de sfârșit: „De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (versul 12).

Urmează Apocalipsa 13 care începe cu o descriere „Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă” (versul 1). Fiara aceasta reflectă caracteristici a patru fiare asemănătoare menționate în una din viziunile profetice ale lui Daniel (Daniel 7).

Apostolul Ioan, care a scris cartea Apocalipsa, descrie mai departe fiara așa cum a văzut-o el: „Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (Apocalipsa 13:2).

Satan (balaurul) este puterea din culise. Această alianță politică și militară de sfârșit de epocă va reflecta multe din caracterele celor patru imperii din antichitate care au început cu Împăratul Nabucodonosor al Babilonului.

„Fiara, pe care ai văzut-o [având același caracteristici de bază ale celor patru fiare din Daniel 7, care reprezintă anticul Babilon, Persia, Grecia și Roma), era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni” (Apocalipsa 17:8).

Odată cu căderea Romei, sistemul acela vechi s-a presupus că se sfârșise – fusese rănit mortal. Dar renașterea lui surprinzătoare, din cenușa Imperiului Roman, este descrisă aici în cartea Apocalipsa: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară” (Apocalipsa 13:3).

Observă puterea și influența pe care acest sistem conducător satanic ghidat o va deține în ultimele zile. „Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?” (versul 4). Omenirea se va teme și se va minuna de puterea enormă a acestei alianțe de națiuni.

Observă configurația acestei alianțe politice și militare: „Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sunt zece împărați, cari n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au acelaș gând, și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui...” (Apocalipsa 17:12-14).

O altă fiară

„Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel [ca și cum ar fi fost inspirată sau încerca să-l impersoneze pe Hristos], și vorbea ca un balaur [Satan]. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată” (Apocalipsa 13:11-12). Fiara aceasta pretinde că îl reprezintă pe Isus Hristos – adevăratul Miel al lui Dumnezeu (versul 8) – dar în realitate vorbește în numele lui Satan privitor la ce pot oameni să se închine.

În Apocalipsa 17 fiara aceasta este descrisă de asemenea ca o femeie căzută, o prostituată. „Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojii; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI” (versurile 3-5).

Femeia decăzută șade pe prima fiară și o conduce (alianța a zece regi, conducători de națiuni sau grupuri de națiuni). Ea este șeful avocat al lumii pentru doctrinele rușinoase ale Satanei. Ea păstrează cu îndemânare misterele păgâne – bazele religiei Babilonului antic – în tradițiile și învățăturile ei. Ea va fi un avocat pasionat ale acelor obiceiuri și practici religioase antice la sfârșitul acestei epoci, făcându-le din nou populare internațional.

Cine este această prostituată spirituală? „Și femeia, pe care ai văzut-o, este *cetatea cea mare*, care are stăpânire peste împărății pământului” (versul 18). Orașele antice ale Babilonului și Romei au controlat imperii vaste, supunând multe națiuni și regi tradițiilor și culturii lor. Profetia dezvăluie că un oraș modern va prelua un rol asemănător în epoca de sfârșit.

Acest oraș va avea o influență puternică în arenele religioase, politice și economice ale lumii. Până în momentul în care această femeie decăzută – acest Mare Babilon – este distrusă de Hristos, „toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărății pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei” (Apocalipsa 18:3).

Aceasta este o putere religioasă care va influența fiecare nivel al societății. Pentru un timp ea va fi o dirijoare de ritm pentru omenire. Ea este „curva cea mare, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărății pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!” (Apocalipsa 17:1-2).

Satana va folosi tradițiile și credințele acestui oraș puternic pentru a înșela lumea (Apocalipsa 12:9). „Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi [limbaje]” (Apocalipsa 17:15).

Satan va folosi de asemenea conducătorii acestor două fiare să convingă lumea că o nouă alianță politică și religioasă este cheia pentru o pace internațională de durată. Dar sistemul întreg va fi clădit pe principii care atrag rațiunea, dorința și vanitatea omenească în

timp ce resping legile și căile dezvăluite ale lui Dumnezeu. În parte pentru motivul acesta, cartea Apocalipsa definește pe bună dreptate avocatul acesta din epoca de sfârșit al tradițiilor lui Satan „Babilonul cel Mare” (Apocalipsa 16:19; 18:2).

Psalmul 2:1-3 descrie atitudinea conducătorilor și a altor oameni care îmbrățișează principiile Satanei: „Pentru ce se întărită nemulțumirile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșerte? Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: „*Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!*” Sistemele politice și religioase ale Satanei sunt înrădăcinate în convingerea populară că omul are dreptul să hotărască pentru el însuși ce este drept și de este rău.

Iluzie de pace

Diavolul s-a lăudat lui Isus Hristos de putere și controlul lui peste „toate împărățiile lumii” (Matei 4:8-9). El nu va renunța niciodată de bunăvoie la puternica lui influență asupra omenirii. Acesta este motivul pentru care lumea va suferi timpurile înspăimântătoare proorocite de Isus Hristos – un timp care dacă nu va fi scurtat, ar duce la extincția vieții omenești (Matei 24:21-22).

Satan, maestrul înșelător, adesea amăgește agenți omenești care să-i răspândească păreriile lui înșelătoare. El îi folosește ca să-i promoveze concepțiile lui de bază.

În epoca de sfârșit, filozofia Satanei va fi înaintată cu vigoare ca ultima speranță a omenirii pentru pacea și securitatea lumii (1 Tesaloniceni 5:2-3). Va fi promovată ca ocazia cea mai mare a lumii să lucreze împreună pentru beneficiul tuturor.

Scriptura se referă la avocatul principal al Satanei în epoca de sfârșit ca „omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:3-4).

Eforturile lui vor fi „prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (versurile 9-11). Puterile de convingere ale acestui om vor fi enorme.

Tragic, mulțimi din toate națiunile vor crede minciunile lui inteligente. Ei vor accepta cu entuziasm principiile introduse de satana la Turnul lui Babel. Ei vor fi complet amăgiți să creadă asigurările înșelătoare că aceste principii satanice vor produce armonia și pacea în lume.

O epocă de conflict mondial

Dar aceste promisiuni false ale unei păci și securități de durată vor fi vremelnice. Împărăția politică de sfârșitul veacului a Satanei va avea un defect mortal care îi va rupe unitatea în bucăți.

Dumnezeu a dezvăluit profetului Daniel că, în faza finală, „împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plâpândă. Dacă ai văzut ferul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum ferul nu se poate uni cu lutul” (Daniel 2:42-43).

Națiunile amestecate nu vor putea să treacă peste diferențele lor. Până la sfârșit „Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc” (Apocalipsa 17:16).

Adăugând la tulburare și conflict vor fi împărații din estul râului Eufrat care vor participa la „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apocalipsa 16:12-14).

De asemenea, multe profeții sugerează existența în epoca de sfârșit a popoarelor descendente din cele 12 triburi ale Israelului. Unele din profețiile acestea indică pe descendenții atât a casei Israelului cât și a casei Iuda – evreii – vor deveni obiectele mâniei Satanei (Daniel 12:1; Ieremia 31:7-10; Apocalipsa 7:2-4; 12:1, 13).

Amintește-ți că apostolul Ioan, în viziunea sa privitor la partea Satanei în evenimentele de sfârșit ale epocii, a auzit o voce exclamând: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12).

Intențiile Satanei nu întruhidează nici o grijă pentru bunul ființelor omenitești. El vrea să folosească omenirea pentru război nu pace. Diavolul știe că Isus Hristos se va întoarce în curând. El își dă bine seama că în curând influența lui asupra omenirii se va termina. Deci, ne dezvăluie profeția Bibliei, Satana plănuiește să manipuleze eforturile omenirii de a obține o pace și unitate îndelungată ca o unealtă de a-și vântura ura lui proprie contra lui Hristos.

În loc de a se bucura de pace și siguranță, omenirea va cădea victimă mâniei și disperării Satanei. Diavolul, încă odată, va pune omenirea împotriva adevăratului Dumnezeu. Armatele multor națiuni se vor aduna în vecinătatea Ierusalimului pentru cea mai înfricoșătoare confruntare militară din istorie. Ierusalimul este considerat oraș sfânt de trei credințe dintre cele mai mari ale acestei lumi. Geografic, este într-una dintre cele mai importante poziții strategice pe pământ, răscrucea drumurilor a trei continente: Africa, Asia și Europa.

Bătălia mării zile a lui Dumnezeu Atotputernicul

Ca să adune armatele acestea, Satana va trimite „duhuri de draci, cari fac semne nemaipomenite, și cari se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apocalipsa 16:14). Ceea ce generalii, ceilalți ofițeri și soldați adunați nu-și vor da seama este că Satan plănuiește să-i folosească să se lupte cu Isus Hristos cum se coboară din ceruri (Apocalipsa 19:11-19; Zaharia 14:3-4).

Această „zi mare a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apocalipsa 16:14) este numită de asemenea în Scriptură „Ziua Domnului.” Aceste cuvinte, în contextul acesta, se referă la momentul imediat înainte de reîntoarcerea lui Hristos, când Dumnezeu va pedepsi o omenire sfidătoare pentru răzvrătirea ei. Este timpul când națiunile din sistemul Satanei își vor atrage asupra lor mânia lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:9-10).

O mare parte în această bătălie finală – puterea fiarei sprijinită de o coaliție de 10 conducători – își vor strânge armatele pe plaiul de lângă fortăreața militară istorică Megiddo în nordul Israelului. „Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armageddon” (Apocalipsa 16:16):

Chiar cuvântul *Armageddon* (dela Harmageddon, dealul Megiddo) a devenit un cuvânt pentru o bătălie vastă și decisivă care amenință toată viața de pe planetă. Acela a fost

subiectul declarației lui Hristos privitor la epoca de sfârșit: supraviețuirea omenirii este în cumpănă! Armele de distrugere în masă sunt atât de puternice că poate fi distrusă de câteva ori.

După cum a spus Daniel: „În vremea aceea ...va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta” (Daniel 12:1). Fără intervenția lui Isus Hristos care să salveze omenirea de viclenia Satanei și nebunia omului, viața omului va fi extinsă.

Poate că aceasta pare prea fantastic pentru a avea loc vreodată. Dar este adevărat. Se va întâmpla. Apostolul Pavel spune clar despre timpul acesta cutremurător: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea [pe neașteptate]. Când vor zice: „Pace și liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare” (1 Tesaloniceni 5:2-3).

Când efortul final al omenirii de a asigura „pacea și siguranța” se va mistui, va rezulta un război mondial cum omul nu a mai văzut vreodată. După o perioadă scurtă de distrugere de neînchipuit, Hristos va interveni pentru a preveni anihilarea omenirii (Matei 24:22).

Dumnezeu va umili națiunile

Dece trebuie lumea să ajungă la o asemenea stare tragică de lucruri? Care este scopul lui Dumnezeu în acest moment critic al istoriei, epoca pe care Biblia o numește „ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului” (Joel 2:31, Biblia Ortodoxă Română).

Scopul final al lui Dumnezeu a fost întotdeauna să aducă toată lumea la pocăire (2 Petru 3:9). Dar pocăirea universală este imposibilă atâta timp cât cei mai mulți oameni urmează conducerea Satanei în exaltarea cu mândrie a părerilor și tradițiilor omenești deasupra învățăturilor Dumnezeului adevărat.

Cu mult timp în urmă, prin Isaia, Dumnezeu a explicat ce intenționează să realizeze în timpul Zilei Domnului care are să vină. „Că Domnul Savaot va avea ziua Lui, se va ridica împotriva a tot ceea ce este mândru și semeț și-l va pogori” (Isaia 2:12). Înainte ca Isus Hristos să se întoarcă să preia conducerea pământului, Dumnezeu intenționează să îi smerească pe toți care vor răspunde corecțiilor Lui.

Supraviețuitorii acestei perioade scurte dar devastatoare – în special descendenții din Israelul și Iuda din antichitate – vor fi în principal oameni ale căror inimi au fost înmuiate și smerite de experiențele lor (Isaia 2:11). Prin suferința lor Dumnezeu va pregăti un popor smerit care va accepta cu bunăvoință conducerea și învățăturile lui Hristos la reîntoarcerea Sa.

Profetul Țefania a explicat că Dumnezeu folosește catastrofele pentru a smeri oamenii. „...gândul Meu este să strâng laolaltă toate neamurile și să adun regatele, ca să vărs peste ele întărătarea Mea și iuțimea urgiei Mele. Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele...atunci voi da la o parte pe cei ce petrec în chip trufaș, iar tu nu te vei mai îngâmba în muntele cel sfânt al Meu...*Și voi lăsa în mijlocul tău un neam smerit și sărac, care va nădăjdui întru numele Domnului...*” (Țefania 3:8-12).

Deși pasajul acesta este îndreptat specific spre rămășițele lui Israel și Iuda dela sfârșitul veacului, ilustrează foarte grafic cum și dece Dumnezeu îi smerește pe cei mândri și aroganți.

Prin profetul Ezechiel, Dumnezeu a explicat dece a îndemnat El omenirea să se pocăiască și să se întoarcă dela păcat. „...Dimpotrivă când zic celui rău: „Vei muri!” -dacă

se întoarce dela păcatul lui și face ce este bine și plăcut...urmează învățăturile cari dau viața, și nu săvârșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri” (Ezechiel 33:14-15). Isaia 59:20 ilustrează același principiu: „„Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, cari se vor întoarce dela păcatele lor, zice Domnul.”

Pe de altă parte, Dumnezeu nu promite nici o asemenea mântuire celor care resping corecția Lui și refuză să se pocăiască de căile lor arogante și rebele. Ei nu vor primi protecția divină pentru distrugerile îngrozitoare care vor devasta pământul. „Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu, și va nimici pe toți păcătoșii de pe el.” (Isaia 13:9).

Pregătind lumea pentru reîntoarcerea lui Hristos

Multe pasaje profetice descriu epoca perioadei lui Dumnezeu, a pregătirii lumii să accepte domnia lui Isus Hristos și stabilirea Imperiului lui Dumnezeu. Ca Creator al universului, Dumnezeu va demonstra autoritatea și puterea Sa peste fiecare lucru pe care l-a creat El. Omenirea nu va avea nici o scuză pentru refuzul de a-L onora cu respectul datorat numelui Său.

Dece sunt necesare măsurile acestea drastice?

Observă descrierea lui Pavel a atitudinii predominante a omenirii în epoca de sfârșit: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțămitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:1-5).

Atitudinea și motivarea omenirii *trebuie să se schimbe*. Atitudinile arogante, încăpățănate, neiubitoare și brutale dominând lumea în epoca de sfârșit vor trebui să fie schimbate. Dumnezeu știe că numai distrugerea acestei societăți a lumii – ironic, în cea mai mare parte prin propria ei perfidie și violență – va șoca suficient mințile omenești împietrite ca să își dea seama că „această epocă rea” este prea coruptă pentru a fi păstrată.

Societatea noastră se deteriorează rapid moral și spiritual în atitudinile și practicile despre care Pavel ne-a avertizat că vor caracteriza ultimele zile. Isus a dat avertizarea aceasta oamenilor suficient de perceptivi și binevoitori să asculte: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului” (Luca 21:34-35).

Nevoitori să se pocăiască

Chiar și în mijlocul îngrozitor al morții și distrugerii epocii de sfârșit, cei mai mulți oameni tot se vor agăța de căile lor rele. „Ceilalți oameni, cari n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, cari nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor” (Apocalipsa 9:20-21).

Sarcina de a aduce omenirea la pocăire nu va fi nici simplă, nici iute și nu poate avea loc fără suferință. Oamenii au demonstrat de-a lungul istoriei că cei mai mulți nu vor da

piept cu păcatele lor dacă nu suferă ei personal și imediat consecințele devastatoare ale păcatului.

Știm că lumea va culege pedeapsa întreagă pentru păcat. Dumnezeu compară evenimentele epocii de sfârșit cu un înger recoltând o viță plină de struguri. „Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului, și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:19). Dumnezeu nu va mai limita distrugerea omului sau a Satanei – cu excepția de a interveni cu puțin înainte ca anihilarea omenirii să aibă loc.

Profetul Țefania a descris ziua aceea de socoteală pentru relele și răzvrătirea colectivă a omenirii: „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întunec și negură, o zi de nori și de întunecime, ... Atunci voi pune pe oameni la strâmtoare, și vor bâjbâi ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; de aceea le voi vărsa sângele ca praful, și carnea ca gunoiul! Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească, în ziua mâniei Domnului...” (Țefania 1:14-18).

Isus a descris acest timp ca „o strâmtorare mare în țară, și mânie împotriva norodului acestuia... Vor cădea supt ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile” (Luca 21:23-24). El explică de asemenea, că „Ierusalemul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor” (versul 24). Dumnezeu va permite gentililor „căci a fost dată Neamurilor, cari vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni – o perioadă de 3 ½ ani – imediat înainte de reîntoarcerea lui Isus (Apocalipsa 11:2).

Cum se leagă trecutul de viitor

Isus leagă viitorul de rădăcinile crizei de la sfârșitul veacului. Pentru a înțelege importanța Ierusalemului în epoca de sfârșit, avem nevoie să ne întoarcem înapoi în istorie la prima cădere a Ierusalemului sub controlul gentililor (neamurilor, păgânilor). Căderea Ierusalemului leagă direct de evenimentele de la sfârșitul epocii.

În 587 A.C. Imperiul Babilonian a capturat și a distrus Ierusalemul. Acest eveniment memorabil, împreună cu capturarea și exilarea locuitorilor Ierusalemului, a fost pedeapsa finală pe care Dumnezeu a aplicat-o națiunilor antice ale Israelului și Iuda. A dus la sfârșitul direct al dinastiei Regelui David peste Țara Sfântă și orașul Ierusalemului. Isus Hristos va restabili permanent și va domni de pe tronul lui David la reîntoarcerea Sa (Luca 1:32-33).

Psalmul 106:40-42 recapitulează captivitatea Israelului și Iuda: „Atunci Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului Său, și a urât moștenirea Lui. I-a dat în mâinile neamurilor, cei ce îi urau au stăpânit peste ei, vrăjmașii lor i-au asuprit, și au fost smeriți supt puterea lor.”

Din acel moment înainte speranța descendenților Israelului și Iuda a fost exprimată în rugăciunea aceasta: „Scapă-ne, Doamne, Dumnezeul nostru, și strânge-ne din mijlocul neamurilor, ca să lăudăm Numele Tău cel sfânt, și să ne fălim cu lauda Ta!” (versul 47). Prin profeții Săi Dumnezeu a promis vechiului Israel și Iuda că avea să-i aducă înapoi în țara lor la venirea lui Mesia.

Dar profeții au dezvăluit de asemenea că, imediat înainte de domnia Mesiei, Ierusalemul va fi încă odată sub influența și controlul gentililor (neamurilor, păgânilor). Chiar și astăzi, cu un stat Evreiesc creat în Țara Sfântă, multe alte națiuni, împreună cu populația arabă nativă, contestă autoritatea Evreiască asupra orașului original al Ierusalemului (Ierusalemul de Est). Muntele Templului rămâne sub control Islamic.

Ierusalitul încă este un oraș împărțit și cu necazuri; o sursă continuă de fricțiune internațională.

Ierusalitul în epoca de sfârșit

Ierusalitul este punctul central al multor evenimente importante de sfârșit al veacului prezise în Biblie: „Când veți vedea Ierusalitul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalitului să iasă afară din el, și cei de prin ogoare să nu intre în el. Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinescă tot ce este scris” (Luca 21:20-22).

Multe profeții apar să indice că evenimentele acestea vor fi declanșate de Evrei desemnând un „loc sfânt” în care ei vor oferi din nou sacrificii de animale dimineața și seara. Aceasta ar putea întărâta atât de mult alte națiuni încât conducătorul coaliției celor 10 conducători formând puterea fiarei ar putea interveni și va așeza o „urâciune” – un termen biblic pentru o statuie sau altă imagine – în locul desemnat „loc sfânt” (Daniel 12:9-11). Acest scenariu pare să fie modul cel mai potrivit în care profețiile acestea pot fi împlinite în lumina condițiilor curente.

Observă importanța extraordinară pe care Isus o pune pe evenimentul acesta: „De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în locul sfânt” - cine citește să înțeleagă! atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei, să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp, să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de femeile, cari vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într'o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi” (Matei 24:15-21).

Venirea „Urâciunii pustiirii”

Profeția Olivet a lui Isus Hristos, înregistrată pentru noi în Matei 24, Marcu 16 și Luca 21, este una dintre cele mai cunoscute profeții ale Bibliei. Isus avertizează de venirea unei epoci de necazuri și tulburări fără precedent. El îi instruește pe discipolii Săi din Iudea să se refugieze când vor vedea „urâciunea pustiirii,” despre care a vorbit prorocul Daniel” (Matei 24:15, accentuarea adăugată peste tot).

Ce este urâciunea pustiirii? Ne poate da Biblia înțelesul ei? Este profeția aceasta numai pentru omenii din vremea lui Daniel și Hristos, sau este un avertizare pentru o epocă încă înaintea noastră?

Urâciunea din cartea lui Daniel

Când Isus a vorbit despre urâciunea pustiirii, El s-a referit la Daniel 11:31 și 12:11. Dumnezeu i-a dezvăluit lui Daniel că: „va fi o vreme de strâmtoare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile” (Daniel 12:1). Atunci, în versul 12, Daniel află că urâciunea are de a face cu încetarea sacrificiului zilnic.

O cheie pentru înțelegerea acestei profeții este principiul *dualității* – aceeași profeție poate avea mai mult de o împlinire. Aceasta înseamnă că profeția poate fi împlinită *în parte* dar nu va fi complet împlinită până la o dată mai târzie. Pentru a înțelege cuvintele lui Hristos noi trebuie să ne uităm la trei

împliniri – două istorice și una în viitor – a urâciunii pustiirii.

Când domnitorul Babilonului, Nabucodonosor, a invadat regatul Iuda în 606 A.C., el a luat în Babilon pe cei mai inteligenți din tinerii Ierusalemului ca să slujească la curtea sa. Daniel, care a scris cartea ce-i poartă numele în jurul 535 A.C., a fost luat la Babilon împreună cu primii Evrei captivi și a fost pregătit să slujească în guvernul lui Nabucodonosor.

Daniel 8 înregistrează o profeție remarcabilă de specific a evenimentelor ce aveau să afecteze Ierusalemul și Iudea. Daniel a avut o viziune a unui berbec cu putere să se împotrivescă altor animale (versurile 1-4). Un țap a venit cu „corn mare între ochi” și l-a distrus pe berbec (versurile 5-7). Cornul țapului avea să crească puternic, dar avea să se rupă și să fie înlocuit cu patru coarne (versul 8). Dintre cele patru coarne avea să vină un corn mic care avea să crească și să invadeze „țara cea minunată,” stabilind „urâciunea pustiirii” (versurile 9-14).

Atunci citim cum Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Gabriel să dezvăluie lui Daniel semnificația acestui vis. Aflăm că berbecul reprezintă imperiul Mede și Persan iar țapul imperiul grec. Marele corn al caprei este primul rege al Greciei, care urma să preceadă alți patru regi (versurile 15-22).

Întocmai cum Dumnezeu îi dezvăluise lui Daniel, Grecii, sub Alexandru cel Mare, au răsturnat Imperiul Mede - Persan în 331 A.C. Când a murit Alexandru în 323 A.C. imperiul lui a fost împărțit între patru dintre generalii săi:

- Ptolomeu, care a domnit în Egipt, parte din Siria și Iudea;

- Seleucus, care a domnit peste cealaltă parte a Siriei, Babilon și peste teritoriul est de India;
- Lysimah, care a domnit peste Asia Mică;
- Cassander (Antipater), care a domnit în Grecia și Macedonia.

Istoricii notează că cele patru regate ivite din imperiul lui Alexandru s-au aliat eventual în regatul din nord condus de Seleucizi și regatul din sud condus de Ptolomei.

Conform cu visul lui Daniel, acești patru regi urmau să fie urmați de un „corn mic.” Acest corn mic avea să desființeze jertfa necurmată a templului (versul 11). Bine-nțeles că la vremea lui Daniel nu a existat nici un templu în Ierusalem și nu se ofereau nici un fel de sacrificii; templul fusese distrus în invazia Babiloniană cu câteva decenii mai înainte ca Daniel să fi înregistrat profeția aceasta.

Totuși, curând după ce Daniel a scris cartea sa, compatrioții săi refugiații din Iuda au fost permiși să se întoarcă în țara lor. Acolo ei au reclădit Ierusalemul și templul și au reînnoit sacrificiile zilnice.

O primă împlinire parțială

Cartea necanonică dar istorică 1 Maccabei descrie acțiunile lui Antiohus Epifanes. „Regele a dat o proclamație pentru întreaga împărăție că toți urmau să devină un singur popor, fiecare națiune renunțând la obiceiurile ei particulare...Regele a trimis de asemenea edicte prin mesager la Ierusalem și orașele din Iuda, spunându-le să adopte obiceiuri străine țării, interzicând ofrandele de ardere,

sacrificiile și libațiile din templu, profanând Sabaturile și festivalurile, spurcând templul și tot ce era sfințit, construind altare, capele și temple pentru idoli,...astfel ca ei să uite Legea și să revoce toate observările ei. Oricine nu se supunea poruncii regelui urma să fie ucis” (1 Maccabei 1:41, 44-50).

Pedeapsa a fost rapidă și brutală. Femeile care au avut pe fiii lor tăiați împrejur au fost ucise iar copii lor atârnați de gâturile lor (versurile 60-61). Oricine a continuat în supunere credincioasă lui Dumnezeu a fost executat (versurile 62-64).

Nemulțumit numai cu oprirea sacrificiilor, Antiochus a pângărit templul.”...O imagine bărboasă a unei zeități păgâne (Jupiter din Olimp).. a fost pusă pe altarul Templului...Evreii popular vorbesc despre aceasta ca de „urâciunea pustiirii.” Soldații greci și iubitele lor au făcut ritualuri licențioase păgâne în fiecare curte a Templului. Porci au fost sacrificați pe altar” (Charles Pfeiffer, Între Testamente [Between Testaments], 1974, p. 81).

Daniel, (în Daniel 8:14) aude că acești pângăritori vor continua pentru „două mii trei sute de seri și dimineți.” Serviciul templului include un sacrificiu de dimineața și unul de seară. Două mii trei sute de seri și dimineți de sacrificii însemnau 1150 de zile, Antiochus Epifanes a pângărit templul și a oprit sacrificiile în 167 A.C. după curățirea și rededicarea templului. Evenimentele acestea sunt comemorate în comunitatea evreiască prin sărbătoarea Hanukka.

Daniel 8 este o profeție amănunțită a primei „urâciunii pustiirii” afectând sacrificiile templului pentru 1,150 de zile. Acțiunile lui Antiochus au împlinit în parțial profeția aceasta.

Observă, totuși, că profeția lui Daniel a „urâciunii pustiirii” are de asemenea o împlinire „ce se va întâmpla la vremea de apoi” (versul 19).

Împlinirea parțială a doua

În 64 A.D. Ierusalemul și Iudea erau din nou în agitație. Împăratul roman Nero începuse măcelărirea creștinilor în Roma și în jurul ei. Rumorile de război au devenit realitate în 66 când soldații romani au omorât mii de oameni în Ierusalem. Evreii s-au revoltat. Legiunea trimisă să stingă rebeliunea a fost învinsă. Atunci, în 67, Vespasian a invadat Iudea cu o armată romană.

Isus avertizase locuitorii Ierusalemului de un asediu și distrugere viitoare. „Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura, și te vor strânge din toate părțile” (Luca 19:43).

Versiunea lui Luca a profeției Olivet a adus un alt avertisment: „...Când veți vedea Ierusalemul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape” (Luca 21:20).

Părți din profeția Olivet a lui Isus urmau să aibă două împliniri. Prima a avut loc în timpul vieții multora dintre cei care l-au respins pe Isus ca fiind Mesia. Ei au trăit ca să vadă unele aspecte ale profeției lui Hristos împlinindu-se prin asediul și căderea Ierusalemului. Alte părți ale profeției Sale nu s-au împlinit încă.

Întocmai ca împlinirea parțială a urâciunii pustiirii de Antiochus Epifanes a conținut capturarea Ierusalemului și pângărirea templului, tot așa împlinirea parțială a profeției lui Hristos în primul secol a conținut evenimente asemănătoare.

Istoricul Evreu din primul secol, Josephus, descrie asediul Ierusalimului ca unul dintre cele mai sângeroase din istorie. Foametea și bolile au devastat populația slăbită. Josephus a înregistrat evenimente stranii, incluzând oameni văzând vedenii de soldați și care de luptă în nori. La timpul Sărbătorii de Pentecost (Rusalii) templul s-a zguduit și preoții „ au auzit un zgomot ca de o mare mulțime, spunând, „Hai să-l mutăm de aici” (Războaiele evreilor [Wars of the Jews], Cartea VI, capitolul V, secția 3).

În 70 Titus a capturat Ierusalimul și a ridicat un idol pe altarul templului devastat. Josephus pretinde că 1.1 milioane de evrei au fost uciși iar 97.000 au fost duși în sclavie în război și sclavie (Războaiele [Wars], VI, ix, 3).

A doua împlinire a „urâciunii pustiirii” s-a sfârșit odată cu distrugerea templului de mâinile Romanilor. Templul a fost distrus, iar preoțimea și sacrificiile interzise, instaurând o condiție care continuă până astăzi.

Totuși, profeția Olivet a lui Hristos este preocupată mai întâi cu venirea Lui a doua. După toate, Isus a dat profeția aceasta ca răspuns la cererea discipolilor Săi: „...Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3).

Viitoarea urâciune a pustiirii

Pavel ne spune că o figură majoră religioasă se va înălța în epoca de sfârșit.

Observă 2 Tesaloniceni 2:3-4: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de

închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.”

Acest conducător apostat va fi distrus de Hristos la a doua Lui venire (versurile 5-8), dar nu mai înainte ca el să fi înșelat mulți cu „tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase” (versurile 9-12).

Descrierea aceasta se potrivește profeției fiarei a doua din Apocalipsa 13:11-14. Reflectând avertizarea lui Pavel, Apocalipsa ne avertizează că conducătorul acesta „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului.”

Din cauză că primele împliniri ale „urâciunii pustiirii” au însemnat încetarea sacrificiilor, s-ar părea că sacrificiile vor fi instituite din nou înainte de reîntoarcerea lui Hristos. Daniel 12:9-13 descrie urâciunea pustiirii ca având loc „în epoca de sfârșit.” În aparență, încă odată sacrificiile vor fi începute lângă Ierusalim sau înăuntrul lui, armatele vor înconjura Ierusalimul din nou, și sacrificiile vor fi terminate.

Pe urmele lui Antiohus

Un conducător influent și puternic va juca un rol central în evenimentele de sfârșit ale veacului. În plus, față de facerea de minuni mari, el „se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). Puterile lui înșelătoare vor fi atât de mari încât cei mai mulți oameni vor crede că este reprezentantul direct al lui

Dumnezeu dacă nu chiar o ființă divină el însuși.

Dumnezeu, însă, îl numește „omul fărădelegii” (versul 3). El reprezintă un sistem care se opune legii lui Dumnezeu. Antiohus Epifanes, care a creat originala urâciune a pustiirii, poate fi foarte bine precursorul „omului fărădelegii” al epocii de sfârșit.

Antiohus Epifanes a încercat să distrugă închinăciunea la Dumnezeu și i-a persecutat fără milă pe toți cei care rămăseseră supuși Lui. Multe profeții ne spun că istoria se va repeta. Mulți dintre urmașii credincioși ai lui Dumnezeu vor fi persecutați și omorâți din nou la sfârșitul veacului (Ioan 15:18-20; 16:2; Apocalipsa 6:9-11; 17:6; 20:4).

Apocalipsa 13 descrie un conducător religios al epocii de sfârșit care va „să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (versul 15). Puterea guvernului și a religiei vor fi aplicate asupra celor care vor vedea prin înșelăciunea lui și vor continua să-i rămână credincioși lui Dumnezeu. Avertizarea de sfârșit de veac a lui Hristos pentru Creștinii adevărați – „atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu” (Matei 24:8-9) – se va împlini.

Un avertisment pentru azi

Isus i-a încurajat pe discipolii Săi „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi

Martorii pentru Dumnezeu și Satana

Ierusalitul va fi martorul altor evenimente extraordinare în timpul acestei perioade. Dumnezeu va trimite doi profeți la Ierusalim – ca doi martori ai Lui – să proorocească și să facă minuni în locul Lui. Ca și profetul Ilie din vechiul Israel, ei vor da mărturie întregii lumi că este înșelată, că a respins pe Dumnezeu cel adevărat în favoarea unui stil de viață idolatru care reflectă influența rea a Satanei.

va veni Domnul vostru” (Matei 24:42). Înțelegând primele două împliniri ale urâciunii pustiirii, putem fi pregătiți pentru evenimentele proorocite ce vor veni:

- Încercări de a reintroduce sacrificiile zilnice în Israel.
- Apariția unui „om al fărădelegii,” o figură religioasă care pretinde că vorbește pentru Dumnezeu.
- Evenimente geo-politice care vor conduce la armate fiind adunate în jurul Israelului și al Ierusalimului.

Dumnezeu își va trimite Fiul pe pământ să salveze omenirea de la autodistrugere. Dar mai înainte de reîntoarcerea lui Hristos lumea va suferi o „mare încercare” ca în nici un alt moment în istorie. Creștinii, totuși, nu sunt lăsați fără informații privitor la evenimentele epocii de sfârșit.

Să ai grijă să ceri copiile gratuite ale broșurilor *Trăim noi în vremea sfârșitului?* [Are We Living in the Time of the End?] și *Cartea Apocalipsa Dezvăluită* [The Book of Revelation Unveiled], pentru mai multă înțelegere a profeției Bibliei.

„Voi da celor doi martiri ai mei să proorocească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șase zeci de zile [3 ½ ani]...Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă cerul [cum a făcut profetul Ilie din vechime], ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; și au putere să prefacă apele în sânge, și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi” (Apocalipsa 11:3-6).

Dar Satana a anticipat aceasta și este pregătit să-I reziste lui Dumnezeu. El își va pregăti proprii lui doi martori falși. Aceste două unelte ale Satanei sunt desemnate profetic ca „fiara” și „proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei” (Apocalipsa 19:20).

Împotriviți unul împotriva celuilalt pentru 42 de luni, sau 3 ½ de ani, vor fi aceste perechi opuse de conducători spirituali: o pereche reprezentându-L pe Dumnezeu, cealaltă pereche reprezentând Satana și sistemul Său.

Fiara Apocalipsei

Este important în momentul acesta să înțelegem că în cartea Apocalipsa, termenul de *fiară* poate desemna fie ca sistemul guvernamental sau religios al Satanei sau un conducător încântător, care este capul omenesc al sistemului guvernamental. Ca în proorocirile lui Daniel, atât structura cât și conducătorul ei sunt reprezentate ca o fiară care își mănâncă adversarul.

Observă influența pe care conducătorul coaliției de zece conducători, formând puterea fiarei, o va avea asupra omenirii la epoca aceea. „Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentrucă dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?” I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-i hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam” (Apocalipsa 13:3-7).

Ofensa acestor sfinți în ochii Satanei este loialitatea lor pentru Dumnezeu în fața dominației lumii de către diavol. Satan „s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:7), persecutând și omorând pe toți acei creștini credincioși (Matei 24:9).

Punându-l în context

Evenimentele epocii de sfârșit sunt culminarea unor tendințe care au început în Grădina din Eden. Acolo Satan i-a convins pe Adam și Eva să sfideze poruncile lui Dumnezeu. În epoca de sfârșit Dumnezeu va trage o distincție clară între poporul Său care trăiește prin poruncile Sale, și acei care își creează practicile religioase și regulile vieții lor proprii sub influența Satanei. Când totul va fi zis și făcut, învingători vor fi acei care „fac poruncile Sale” și deci au „drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate” (Apocalipsa 22:14).

Hai să punem hotărârea Satanei să distrugă poporul lui Dumnezeu într-un context mai mare. Într-un vis, apostolul Ioan l-a privit pe Dumnezeu dând lui Isus Hristos, în prezența a multor martori, cea mai mare parte a cărții Apocalipsa. A fost în forma unui sul. Acest sul a conținut descrieri ale unor evenimente importante legate de venirea a doua a lui Hristos. Numai Isus Însuși a fost găsit demn să rupă sigiliile și să-l deschidă priceperii noastre (Apocalipsa 4-5).

Ioan a spus clar în Apocalipsa 1:10 că „Ziua Domnului,” sau „Zi a Domnului” este subiectul principal al acestor viziuni despre Hristos. Ele își iau înțelesul din profețiile Vechiului Testament care vorbesc despre judecata lui Dumnezeu asupra națiunilor.

Deschiderea sigiliilor

În Apocalipsa 6 Hristos rupe șapte sigilii și dezvăluie semnificația lor. Primele patru reprezintă înșelarea religioasă, războaie, foamete și epidemii care conduc până la epoca de sfârșit (Apocalipsa 6:1-8). Persecuția epocii de sfârșit a Satanei, a poporului lui Dumnezeu, cum este descrisă în sigiliul al cincilea (versul 9-11), și semnele cerești ale sigiliului al șaselea (versurile 12-16), de asemenea încep înainte de „ziua cea mare a mâniei Lui” (versul 17) – înainte de Ziua Domnului.

Primele șase sigilii corespund cu semne descrise de Hristos în profeția Sa de pe muntele Măslinilor, înregistrată în Matei 24, Marcu 13 și Luca 21. Isus le-a numit „începutul durerilor” (Matei 24:8). Acestea preced timpul mâniei lui Dumnezeu, Ziua Domnului. Odată ce încep aceste condiții și evenimente, ele continuă până la sfârșitul epocii. Intensitatea distrugerii crește rapid din cauza efectelor lor cumulative pe măsură ce se apropie sfârșitul.

Primele șase peceti în Apocalipsa 6 rezumă evenimentele și condițiile principale care conduc la Ziua Domnului. Reamintirea din cartea Apocalipsa se concentrează în primul rând la ce se întâmplă în Ziua Domnului. La vremea aceea judecata lui Dumnezeu va cădea peste națiuni, care sunt înșelate de Babilonul cel Mare. Acestea vor avea loc imediat înainte ca Hristos să-și stabilească Împărăția lui Dumnezeu.

Persecuții, nenorociri și semne cerești

Este important ca noi să înțelegem relația dintre a cincina, a șasea și a șaptea pecete. A cincina pecete descrie războiul Satanei cu poporul lui Dumnezeu: „Când a rupt Mielul pecetea a cincina, am văzut supt altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Fiecărui din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, *cari aveau să fie omorâți ca și ei*” (Apocalipsa 6:9-11).

Isus a descris mai departe persecuția și martiriul slujitorilor Lui credincioși în această vreme sângeroasă și primejdioasă: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții, și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” (Matei 24:9-13).

Hristos descrie timpul acesta înfricoșător ca una dintre „nenorocirile mari,” într-o epocă fără paralel în istorie: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24:21-22).

Isus explică ce trebuie să urmeze să se întâmple: „Îndată după acele zile de necaz, „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate” (versul 29).

Acum observă cum corespunde aceasta cu pecetea a șasea din Apocalipsa 6:12-16: „Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor” (Apocalipsa 6:12-14).

„Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului” (versurile 15-16).

Pecetea a șasea anunță și introduce Ziua Domnului “căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (versul 17). Profetul Joel spune că timpul de mare nenorocire și semnele cerești preced Ziua Domnului. „soarele se va prefăce în întunec, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Joel 2:31).

Ziua Domnului sosește

Ziua Domnului este timpul mâniei lui Dumnezeu – judecata Lui asupra oricui care s-a pus împotriva Sa și a poporului Său. Este momentul judecății și a pedepșirii lumii pentru aroganța și nesupunerea la poruncile Sale.

Observă ce se întâmplă când Hristos deschide pecetea următoare. „Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri, cari stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe” (Apocalipsa 8:1-2).

Acesta este timpul despre care s-a pomenit dela începutul profețiilor scrise (Luca 21:22). Chiar și îngerii în cer stau în tăcere când Isus Hristos rupe extraordinara pecete a șaptea. Ce dezvăluie, este înregistrat în simbolurile descriind evenimentele principale ale Zilei Domnului.

Judecățile și pedepsele Zilei lui Dumnezeu sunt anunțate de șapte îngeri suflând în șapte trompete. Cele șapte trompete reprezintă totalitatea intervenției lui Dumnezeu în treburile oamenilor în epoca de sfârșit. Să ne uităm pe scurt la natura pedepselor care constituie acea intervenție.

Molimele trompetei a șaptea

Pedepsele anunțate de primele patru trompete devastează ecologia pământului – sistemul de suport al mediului înconjurător al omenirii. O treime dintre pomi sunt distruși în dezastrele primei trompete, o treime din viața din ocean este distrusă în a doua, o treime din

apa proaspătă a lumii devine imposibil de băut în al treilea dezastru, și s-ar părea că atmosfera este poluată și înnegrită în catastrofa trompetei a patra (Apocalipsa 8:6-12).

Deși mor mulți în aceste evenimente catastrofice (versul 11), Dumnezeu transmite omenirii că viața pe planetă există pentru plăcerea Sa. După cum le-a zis apostolul Pavel atenienilor: „în El avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele Apostolilor 17:28). Dumnezeu amintește lumii în singurul limbaj pe care toată lumea poate să-l înțeleagă „că El, Creatorul vieții, o poate lua și înapoi.”

Efectele ultimelor trei trompete sunt atunci îndreptate specific către locuitorii pământului, în loc de numai împotriva mediului lor înconjurător. „M-am uitat, și am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului, și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, cari au să mai sune” (Apocalipsa 8:13). Acum Dumnezeu începe să-i pedepsească pe oameni direct.

În pedeapsa trompetei a cincina, oamenii nu sunt omorâți dar sunt chinuiți pentru „cinci luni; și chinul lor era cum e chinul scorpiei, când înțeapă pe un om (Apocalipsa 9:5).

Atunci este dată porunca „zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri, cari sunt legați la râul cel mare Eufrat!” Și cei patru îngeri, cari stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni. Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți...” (Apocalipsa 9:14-16).

Deși profețiile acestea sunt pline de limbaj simbolic, numărul uimitor al morților cauzate de fum, foc și pucioasă este o indicație că armatele lumii vor dezlănțui în sfârșit, armele lor oribile de distrugere în masă. Dumnezeu va permite aceasta să se întâmple. Atunci va începe devastarea masivă a vieții omenești.

Carnajul de nedescris al războiului, este parte din judecățile lui Dumnezeu asupra unei omeniri răzvrătitoare. În curând, îngerii Săi, vor da drumul de asemenea „cele șapte pecete” „căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu” (Apocalipsa 15:1). Perioada aceasta coincide cu avertizarea lui Hristos că nimic nu ar supraviețui dacă El nu s-ar reîntoarce (Matei 24:22).

Un anunț triumfător

În sfârșit, evenimentul cel mai important dintre toate are loc când este sunată ultima trompetă „Îngerul, al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15).

La momentul acela Hristos va distruge „pe cei ce prăpădesc pământul!” (versul 18). Aceasta include întregul sistem numit Babilonul cel Mare, ale cărui rădăcini satanice merg înapoi până la răsăritul istoriei omenirii: „Atunci un înger puternic a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare, și a zis: „Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit!” (Apocalipsa 18:21).

Ioan descrie victoria lui Hristos la Ierusalem în valea Jehosafatului (vezi de asemenea Ioel 3:2, 12-14) în timpul bătăliei însoțitoare: „Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate...Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui.

“Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia, care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor” (Apocalipsa 19:11-21).

Altceva trebuie să se întâmple înainte ca Isus Hristos să poată începe serviciul Său: Satana trebuie să fie restrâns și luat din dominarea peste lume „Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani” (Apocalipsa 20:1-2).

Cu opoziția organizată dată la o parte, Hristos poate acum să înceapă munca de a aduce pacea adevărată și neprihănirea omenirii. În capitolul următor descrierea profeților lui Dumnezeu a lumii de necrezut pe care Isus Hristos o va clădi când El reîntoarce regulile și căile lui Dumnezeu.

Ce este Ziua Domnului?

Unii oameni presupun greșit că, atunci când apostolul Ioan a scris „în ziua Domnului eram în Duhul” (Apocalipsa 1:10), că el se afla la închinare Duminică și a avut viziunea în ziua aceea. Dar nicăieri Biblia nu definește „Ziua Domnului” ca prima zi a săptămânii. Dacă aceasta ar fi să se refere la o zi a săptămânii, ar trebui să conchidem că Ioan a înțeles ziua a șaptea, pentru că Isus Hristos a spus că El este „Domn chiar și al Sabatului.” (Marcu 2:28), și al vreunei alte zi a săptămânii.

Totuși, contextul viziunii lui Ioan arată că el nu se referea de loc la o zi a săptămânii. În schimb, el a scris că viziunea l-a transportat înainte într-un timp pe care Biblia îl numește altundeva

„ziua Domnului,” „ziua Domnului Isus Hristos” și „ziua lui Hristos” (Ieremia 46:10; Țefania 1:14; Faptele Apostolilor 2:20; 1 Corinteni 1:8, 5:5; 2 Corinteni 1:14; 1 Tesaloniceni 5:2; 2 Tesaloniceni 2:2; 2 Petru 3:10).

Numele acestea nu vorbesc de o perioadă specifică de 24 de ore. În schimb, se referă la evenimente de sfârșit al vremii legate de întoarcerea lui Isus Hristos, când El personal și direct va interveni în treburile oamenilor. Așa dar, aceste nume indică de fapt sfârșitul epocii cărmuirii omului și începutul epocii lui Isus Hristos. Aceasta este tema cărții Apocalipsa și a Zilei Domnului văzute de Ioan în viziunea sa.

Domnia milenară a lui *Isus Hristos*

Când Isus Hristos se reîntoarce pe pământ El va începe „vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime” (Faptele Apostolilor 3:21). Profeții aceia au asigurat continuu pe Israelul și Iuda din antichitate că un Rege drept va restaura Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Profeții dezvăluie locul precis unde se va reîntoarce Mesia, Împăratul ales de Dumnezeu. „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit” (Zaharia 14:4). Începând cu Ierusalimul, ca orașul Său de capitală, El își va extinde domnia peste lume (versul 9).

Odată ce Împărăția lui Dumnezeu este stabilită la Ierusalim în mijlocul poporului Israel, Hristos va cere reprezentanți din toate națiunile să vină la Ierusalim să învețe despre legile sale. El îi va convoca la Ierusalim să ia parte la Sărbătoarea Corturilor. „Toți cei ce vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor” (versul 16).

Nu toate națiunile vor coopera imediat. Amintește-ți că Satana organizase aceleași națiuni să se lupte cu Hristos la reîntoarcerea Sa. Ele nu-L vor accepta imediat chiar dacă Satana este legat. Deci Hristos va „fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare...” (Isaia 2:4). Devreme în domnia lui Hristos, măsuri drastice vor fi necesare pentru a convinge cele mai multe națiuni că El intenționează să întărească legile lui Dumnezeu.

Cum va face El aceasta limpede, în special națiunilor care au refuzat cu încăpățănare să participe la Sărbătoarea Corturilor? Metoda Lui de comunicare a mesajului Său către ei este directă. El va demonstra controlul Său asupra forțelor naturale ale pământului. "Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele” (Zaharia 14:17).

Națiunile acelea vor învăța repede că însăși existența lor depinde de binecuvântarea lui Dumnezeu.

Vreme bună și recolte îmbelșugate sunt binecuvântări ale lui Dumnezeu. Din momentul acesta înainte, numai națiunile care îl vor asculta pe Dumnezeu vor culege binecuvântările acelea. Toți ceilalți nu. Un asemenea sistem va servi ca argument convingător. Cu timpul, toate națiunile vor răspunde.

Să examinăm unele din specificurile domniei lui Hristos ca Împărat al Împăraților.

Răsplătindu-i pe sfinți

Isus Hristos a promis să răsplătească oamenii care de-a lungul veacurilor l-au servit cu credință (Apocalipsa 11:18; 22:12). Observă partea și din Împărăția Lui: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:6).

Dela începutul domniei Sale milenare slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu – incluzând mulți care vor fi suferit persecuții severe și martiriul – vor servi ca învățători ai lumii minunate ce are să vină. Ei îl vor ajuta pe Hristos să învețe națiunile căile păcii și ale dreptății. Aceasta va împlini promisiunea lui Hristos pentru Biserica lui. „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21).

Profetul Daniel a prezis același lucru: „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor cari sunt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție vecinică, și toate puterile Îi vor sluji și-l vor asculta!” (Daniel 7:27).

Hristos nu intenționează să schimbe lumea de unul singur. La venirea Sa, slujitorii Lui credincioși vor fi schimbați instantaneu din carne și oase în ființe spirituale nemuritoare care Îl pot ajuta. Pavel a explicat aceasta: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într'o clipă, într'o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15:50-53).

Ființele acestea transformate vor șede împreună cu Hristos pe tronul Său. Ei vor servi cu El ca învățători și administratori în timpul domniei Sale Milenare. (Pentru mai multe amănunte despre viitorul de nedescris pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru omenire, cere broșura gratuită *Care este destinul tău?* [What is Your Destiny?], *Ce se întâmplă după moarte?* [What Happens After Death?] și *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom].

Restaurarea Israelului

Cu mult timp în urmă Dumnezeu a promis de asemenea: „Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă, neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată în țară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui” (Ieremia 23:5-6).

Restaurarea tuturor triburilor Israelului ca o singură națiune sub domnia Mesiei este prezis din nou și din nou în scrierile proorocilor.

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la cari s-au dus, îi voi strânge din toate părțile, și-i voi aduce înapoi în țara lor. Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat, și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății” (Ezechiel 37:21-22).

„Și acum, așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, despre cetatea aceasta, despre care ziceți: „Va fi dată în mâinile împăratului Babilonului, biruită prin sabie, prin foamete și prin ciumă”: Iată, îi voi strânge din toate țările unde i-am izgonit, în mânia Mea, în urgia Mea, și în marea Mea supărare; îi voi aduce înapoi în locul acesta, și-i voi face să locuiască în liniște acolo.

Ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul lor. Le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine totdeauna...” (Ieremia 32:36-39).

Pentru că Hristos își va stabili capitala la Ierusalem, primul popor să trăiască efectele domniei Lui va fi împărăția restaurată a Israelului. Ca Împăratul lor, El va stabili imediat o relație de lucru cu ei: „Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ vecinic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor” (Ezechiel 37:26-28).

Poporul Israelului va juca un rol necesar în ajutorarea altor națiuni să aplice căile lui Dumnezeu. Odată ce Dumnezeu le-a iertat păcatele, Hristos va începe, folosind un Israel supus și pocăit, să răspândească cunoștința legii lui Dumnezeu altor națiuni. Întreaga lume va ajunge sub administrația unui codificat corp de legi, Legea lui Dumnezeu. Isus Hristos va coordona aceasta în timp ce domnește peste națiuni din Ierusalem. Lumea în sfârșit va învăța să asculte legea lui Dumnezeu.

Israelul va ajuta națiunile să învețe căile lui Dumnezeu

Privitor la națiunea restaurată a Israelului în timpul domniei milenare a lui Isus Hristos, Dumnezeu zice: „Iată, îi voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca, și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie. Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și pe prinșii de război ai lui Israel, și-i voi așeza iarăș ca odinioară. Îi voi curăți de toate nelegiuirile, pe cari le-au săvârșit împotriva Mea, le voi ierta toate nelegiuirile prin cari M-au supărat, și prin cari s-au răzvrătit împotriva Mea. Cetatea aceasta va fi pentru Mine o pricină de laudă și de slavă, printre toate neamurile pământului. Ele vor afla tot binele pe care li-l voi face, vor rămânea mirate și uimite de toată fericirea, și de toată propășirea pe care le-o voi da” (Ieremia 33:6-9).

Pe măsură ce poporul Israelului învață să urmeze căile lui Dumnezeu, exemplul lui va inspira alte națiuni să caute același fel de viață și să dorească să obțină aceleași binecuvântări. „Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalem, și să se roage Domnului.” Așa vorbește Domnul oștirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” (Zaharia 8:22-23).

Națiunile vor vedea că ținând legea lui Dumnezeu e bine. Ele vor veni la Ierusalem să învețe cum să o aplice în propriile lor țări. „Neamurile se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalem Cuvântul Domnului” (Mica 4:2). Până la sfârșit „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr” (Isaia 11:9).

Fructul științei corecte

Cu Isus Hristos Împărat, Ierusalemul va fi centrul învățământului pentru omenire. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, va oferi o bază solidă pentru dezvoltarea educației și a cunoștințelor.

„tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. Da, veți ieși cu bucurie, și veți fi călăuziți în pace.

Munții și dealurile vor răsună de veselie înaintea voastră, și toți copacii din câmpie vor bate din palme. În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul, un semn vecinic, nepieritor” (Isaia 55:11-13).

Prosperitatea va crește în timp ce crimele și corupția vor înceta. „În loc de aramă voi aduce aur, în loc de fier voi aduce argint, în loc de lemn, aramă, și în loc de pietre, fier. Voi face ca pacea să domnească peste tine, și să stăpânească dreptatea. Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău...” (Isaia 60:17-18).

Este nevoie de mult mai mult decât numai cunoștință, totuși, ca să produci o pace și cooperare de durată. Este necesară și o schimbare spirituală. Va fi acea schimbare spirituală în poporul Israelului care va inspira alte națiuni să admire modul lor de viață și că vrea s-o emuleze.

„De aceea, spune casei lui Israel: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt ... Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:22-27).

Restaurarea spirituală a omenirii este cea mai importantă transformare care va avea loc în timpul perioadei mileniale când lumea este transformată. Duhul lui Dumnezeu va împuternici oamenii să i se supună lui de bună voie și cu entuziasm din inimă. „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ieremia 31:33; Evrei 8:10).

Duhul lui Dumnezeu va transforma fenomenal oamenii. Supunerea va fi foarte răspândită; poporul va demonstra conducere onorabilă și se va bucura de o societate stabilă. „Voi face iarăși pe judecătorii tăi ca odinioară, și pe sftnicii tăi ca la început. După aceea, vei fi numită cetatea neprihănită, cetatea credincioasă” (Isaia 1:26).

Schimbările vor fi permanente, durând în toate generațiile următoare. „Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău: ei vor stăpâni țara pe vecie...ca să slujească spre slava Mea. Cel mai mic se va face o mie, și cel mai neînsemnat un neam puternic. Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri, la vremea lor” (Isaia 60:21-22).

Fiecare generație nouă va duce această tradiție de neprihănire. „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi” (Isaia 54:13). Oamenii din toată lumea vor observa și vor respecta exemplul lor. „Sămânța lor va fi cunoscută între neamuri, și urmașii lor printre popoare; toți cei ce-i vor vedea, vor cunoaște că sunt o sămânță binecuvântată de Domnul” (Isaia 61:9).

Spiritualitatea se răspândește

Cum popoarele altor națiuni văd ce se întâmplă în Ierusalem și împrejurimi, ele vor voi de asemenea să-L servească pe Dumnezeul viu. „Și pe străinii, care se vor lipi de Domnul ca să-i slujească, și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăruii în legământul Meu, îi voi aduce la muntele

Meu cel sfânt, și-i voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune...căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:6-7).

În sfârșit barierele dintre Israel și celelalte națiuni vor cădea. Aceasta se va întâmpla pentru că toți își vor da seama până la sfârșit „Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3:28).

Binecuvântări fizice

Pe măsură ce popoarele lumii încep să-L asculte pe Dumnezeu, mai întâi prin obținerea priorităților spirituale corecte, ele vor începe să trăiască o prosperitate fizică fără precedent.

„Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile...ei vor zidi iarăș cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele” (Amos 9:13-14).

Isaia compară epoca aceasta cu o sărbătoare continuă cu cele mai bune bunătăți din tot ce există. „Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite” (Isaia 25:6).

Observă descrierea aceasta inspirată a binecuvântărilor care încă urmează să vină: „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor. Nu vor munci degeaba, și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul, și copiii lor vor fi împreună cu ei.

“Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta! Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul, și șarpele se va hrăni cu țărână. Nici un rău, nici o vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul” (Isaia 65:21-25).

Viziunea aceasta a domniei milenare a lui Hristos nu este o iluzie ci o *promisiune a realității*. Isus Hristos se va reîntoarce pe pământ ca să transforme spiritual populația lui, și să stabilească UTOPIA, paradisul pe pământ. Combinația de a înlătura influența Satanei, datul omenirii a Duhului lui Dumnezeu și învățarea lumii a legilor și căilor lui Dumnezeu va produce 1000 de ani de pace și o societate binecuvântată dincolo de cele mai extraordinare vise.

Dar, de necrezut pe cât pare, profeția ne dezvăluie o perioadă chiar și mai uimitoare care așteaptă omenirea.

Dincolo de Mileniu

Am văzut că Isus Hristos, ajutat de slujitorii Săi credincioși, va transforma lumea după reîntoarcerea Sa pe pământ. Dar, chiar și după acești 1000 de ani de domnie de pace și prosperitate, multă muncă importantă încă li se află înaintea.

Isus a pomenit de o epocă în care popoarele tuturor națiunilor se vor aduna în fața Lui. Dece? Pentru că El „îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre” (Matei 25:32).

Observă natura și rezultatul acestei separări: „și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va zice celor dela dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită dela întemeierea lumii” (versurile 33-34). „Apoi va zice celor dela stânga Lui: „Duceți-vă dela Mine, blestemaților, în focul cel vecinic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!...Și aceștia vor merge în pedeapsa vecinică, iar cei neprihăniți vor merge în viața vecinică” (versurile 41, 46).

Cum se va întâmpla aceasta? Cine va fi amestecat în judecata aceasta? Observă cum Isus Hristos va executa procesul de separare pe cei răi de cei drepti. La începutul domniei Sale, El va începe să judece între națiuni, învățându-le să se întoarcă dela rău la neprihănire (Isaia 2:4).

Satana este dezlegat pentru un timp scurt

De asemenea, când domnia milenară a lui Hristos începe, Scripturile ne spun că un înger „a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme” (Apocalipsa 20:2-3).

Observă ce se întâmplă la sfârșitul Mileniului: „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, cari sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă...” (versurile 7-10).

Dece îl va dezlega Dumnezeu pe Satan ca din nou să seducă lumea după cei 1000 de ani minunați de domnie a lui Isus Hristos? Deși nu ne este dată o explicație specifică, un motiv logic pentru această stare a evenimentelor pare evident.

În timpul Mileniului, oamenii vor avea de ales numai un singur mod de viață – modul pe care îi va învăța Hristos. Multe generații vor crește fără să fi fost expuse nici uni al mod de viață-

Dela bun început, totuși, Dumnezeu a permis întotdeauna oamenilor să aleagă între bine și rău (Deuteronom 30:19). Ar fi greșit să crezi că nimeni născut în timpul Mileniului nu ar alege vreodată căile Satanei, dacă s-ar ivi ocazia.

Putem vedea din evenimentele descrise în Apocalipsa 20 că Dumnezeu va face alegerea aceea posibilă multor oameni care vor trăi în era celor 1000 de ani. Este de asemenea rezonabil să credem că unii dintre ei vor răspunde intrigilor Satanei și vor alege căile lui egoiste și răzvrătite în locul căilor de cooperare și dragoste ale lui Dumnezeu.

Un număr suficient de oameni vor face această alegere încât să fie posibil să formeze o armată destul de mare. „Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit” (Apocalipsa 20:9).

Dumnezeu a încercat întotdeauna pe poporul Său ca să vadă ce le este în inimi (Deuteronom 8:2; 1 Tesaloniceni 2:4; Evrei 11:17). Nu trebuie să presupunem că acei trăind în timpul Mileniului vor fi tratați diferit. Aceasta va fi o încercare pe care cel puțin unii dintre ei o vor întâmpina. Fără îndoială că toți cei ce vor trăi în timpul celor 1000 de ani vor avea ocazia să vadă dacă ei Îi vor fi credincioși lui Dumnezeu și căilor Lui. Totuși, singurul exemplu care ne este dezvăluit este că Dumnezeu va dezlega pe Satan pentru un timp.

Odată ce încercarea aceasta este terminată, Satana nu-i va mai fi permis niciodată să înșele lumea.

Învierea generală a morților

Acum trebuie să începă cea mai mare judecată dintre toate. După cum am citit mai devreme, la reîntoarcerea lui Hristos, numai sfinții credincioși vor fi înviați. Profeția ne dezvăluie că „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (Apocalipsa 20:5). O altă înviere va avea loc după Mileniu!

Mărimea acestui eveniment este greu de transmis, și semnificația lui este greu de imaginat. Ce urmează să se întâmple cu bilioanele de oameni nemântuiți care au trăit vreodată pe pământ? Despre ce este vorba cu acest timp al judecății?

Acum este momentul pentru toți ceilalți oameni – toți cei care au trăit din vremea lui Adam până la generația trăind în Mileniu la întoarcerea lui Hristos – să afle adevărul lui Dumnezeu și să se bucure de aceeași ocazie pentru mântuire dată celor care au trăit în timpul Mileniului. Ei toți vor fi înviați din morți cu ocazia minunată de a cunoaște pe Dumnezeu *prima dată!*

Mai întâi observă descrierea și locația acestei învieri: „apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el...” (versul 11).

Ioan, în vis, a privit la o privescătoare uluitoare: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (versul 12).

Aceasta este „învierea celorlalți morți” menționată mai devreme. În viziunea sa, Ioan i-a văzut stând înaintea tronului lui Dumnezeu.

Ce înseamnă aceasta? Trebuie să lăsăm Biblia să se explice singură. Dar mai întâi este nevoie să înțelegem implicația anumitor cuvinte și expresii importante.

Cuvântul *judecată* nu înseamnă o condamnare la moarte. Se poate referi la fel de bine la o achitare, determinarea că o persoană nu trebuie pedepsită. Judecata este simplu un proces în care este decis cine merită pedeapsa sau recompensa și cine nu. Judecata descrisă în Apocalipsa

20 este exact aceasta: o separare între rău și drept. Unii vor fi pedepsiți dar mult mai mulți vor avea numele lor înscris în Cartea Vieții.

Care sunt criteriile pentru această judecată? Doi factori sunt amestecați. Acești oameni sunt judecați „după faptele lor,” și „după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (versul 12). Cuvântul grec pentru „cărți” este *biblion*, însemnând cărțile din Sfintele Scripturi, Biblia. Acei din învierea aceasta vor fi judecați după criteriile biblice pentru neprihănire.

Acum, care din „muncile lor” trebuie să fie judecate? Aceasta este important de înțeles. Motivul pentru care acești oameni nu au apărut în prima înviere este că ei nu au fost printre primele fructe (pârğa) a celor care au fost chemați mai întâi și au fost judecați să fie vrednici de viața veșnică în învierea aceea mai devreme. Dumnezeu a ales să nu-i cheme pentru mântuire în epoca anterioară a omului, când Petru a vorbit de convertire în termeni de „oricâți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru” (Faptele Apostolilor 2:39, Biblia Ortodoxă Română). În contradicție cu credința populară, astăzi nu este *singura* zi de mântuire: „...iată că acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6:2).

În multe cazuri trecutul acestor oameni ar conta împotriva lor. Dar alte pasaje din Biblie explică cum ei nu vor fi evaluați numai după performanțele din trecut. Ei vor fi înviați și li se va da ocazia și timpul să se pocăiască și să demonstreze voința lor să i se supună lui Dumnezeu. La urma urmelor, cei mai mulți din aceste bilioane de oameni, femei și copii nu l-au cunoscut niciodată pe Dumnezeu adevărat sau să fi auzit de Isus Hristos și de Biblie.

Lumea din toate epocile omenirii vor fi înviați împreună

Observă că Isus zice că lumea din generația Lui va învia împreună cu lume din alte epoci și alte națiuni. „Împărăteasa dela Miazăzi *se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății*, și-l va osândi, pentru că ea a venit dela marginile pământului, ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon” (Matei 12:42).

Isus a declarat că „împărăteasa dela Miazăzi” – cunoscută mai bine ca regina din Șeba, care a trăit în vremea lui Solomon, aproape 1000 de ani mai devreme – va fi înviată împreună cu cei care l-au auzit pe Hristos predicând în vremea Lui!

„Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până la Locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile, cari au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun, că în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.” (Matei 11:23-24). Aici, Isus zice că acei care au trăit în Sodoma – care au fost distruși pentru cunoscuta lor depravare cu aproape 2000 de ani mai devreme – vor fi mai doritori să accepte și să se supună lui Isus Hristos „în ziua judecății” decât proprii contemporani ai lui Isus.

Aceasta va fi într-adevăr o epocă remarcabilă, când oameni din toate erele și națiunile sunt aduși înapoi la viață ca să învețe adevărul lui Dumnezeu pentru prima dată. Contrar cu credința religioasă obișnuită că lumea care nu a auzit nici odată de Hristos la moarte se duce în iad sau purgatoriu, Biblia ne dezvăluie că toți vor avea ocazia să aleagă dacă vor să învețe calea lui Dumnezeu, să se pocăiască și să primească darul lui Dumnezeu al vieții veșnice.

Amănuntele acestei mari învieri

Ce se va întâmpla când toată această lume se reîntoarce la viață pentru acest timp de judecată? Profetul Ezechiel ne dă răspunsul. Într-o viziune el vede o vale enormă plină de oase

uscate, tot ce a rămas din oamenii morți de mult timp (Ezechiel 37:1-2). Lui i se spune: „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: „Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem pierduți!” (versul 11).

Ca cei mai mulți dintre oameni, probabil că și ei au crezut că atunci când moare un păcătos toată speranța pentru el se pierde. Prin viziunea dramatică a lui Ezechiel, Dumnezeu corectează acea idee falsă.

Uite ce dezvăluie Dumnezeu la această masă de oameni care au murit fără pocăire: „Deaceea, proorocește, și spune-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăș în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele, și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; vă voi așeza iarăș în țara voastră, și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am făcut, zice Domnul” (versurile 12-14).

Scopul acestei învieri este să pună Duhul lui Dumnezeu la dispoziția acestor oameni, astfel ca ei să poată trăi, nu să-i condamne sau să-i distrugă. Amintește-ți că „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ...voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:3-4).

Această înviere va face posibilă dorința fierbinte a lui Dumnezeu. Va deschide poarta astfel ca toți oamenii care au trăit vreodată pot fi învățați adevărul și pot primi ocazia să se pocăiască astfel ca și ei să poată fi mântuiți.

Aceasta înseamnă că judecata zilei acelea va lua timp, suficient pentru ca oamenii să se poată să-și schimbe viețile, timp suficient pentru ca ei să poată arăta dovada pocăirii și să se dovedească credincioși lui Dumnezeu.

Bine-nțeles, răbdarea este natura lui Dumnezeu. El este de asemenea milostiv. De aceea ne spune Petru: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). În planul Lui pentru mântuire, Dumnezeu a planificat timp și ocazie pentru pocăire pentru toată lumea.

Judecata lui Dumnezeu este completă

Oricare timp de judecată cere hotărâri. La sfârșitul acestei perioade de judecată Dumnezeu va separa ultimii dintre cei răi de cei neprihăniți. Și îi va distruge pe cei răi pentru totdeauna. „Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20:13-15).

Spre deosebire de cei înviați la nemurire în prima înviere, (versul 6; 1 Corinteni 15:50-53), oamenii din reînvierea aceasta sunt compuși din carne fizică (Ezechiel 37:4-10). Ei sunt muritori, având o viață temporară cu o oportunitate să se pocăiască și să aleagă calea de viață a lui Dumnezeu. Ei sunt supuși „morții a doua,” și unii încă vor refuza să se pocăiască și să i se supună lui Dumnezeu.

Observă cine va suferi moartea a doua în lacul de foc. „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8).

Această moarte a doua este distrugerea completă de la care nici o altă înviere nu este posibilă. După cum a explicat Isus, toți cei care nu se pocăiesc, vor pieri (Luca 13:2-5). Profetul Maleahi explică finalitatea acestei distrugerii: „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor!

Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură” (Maleahi 4:1).

Chiar și în aceasta Dumnezeu este milostiv. În loc să permită unora să trăiască într-o viață de păcat și răzvrătire care le va aduce numai durere și suferință lor și celor din jur, Dumnezeu simplu îndepărtează orice sursă de suferință potențială.

Acei care vor refuza să se pocăiască și să aleagă viața veșnică, vor fi distruși complet, reduși la nimic mai mult decât cenușă (versul 3). Aceasta este o soartă cu mult mai milostivă și iubitoare decât aceea reprezentată de concepția greșită că acei nepocăiți vor fi torturați pentru veșnicie într-un iad arzând mereu. (Pentru a înțelege mai bine acest adevăr Biblic cere broșura gratuită *Ce se întâmplă după moarte?* [What Happens After Death?])

Un cer și un pământ nou

Dar viziunea lui Ioan nu se termină cu lacul de foc. „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era” (Apocalipsa 21:1).

Ultimele două capitole ale cărții Apocalipsa prezintă viziunea pe care apostolul Ioan a primit-o a unei reînnoiri minunate a cerului și a pământului. Pământul însuși este descris ca ne mai având mare, - „și marea nu mai era” – (aceiași vers), ne mai având nevoie de oceanele atât de necesare pentru supraviețuirea ființelor omenești muritoare.

Cine va moșteni acest „cer nou și pământ nou”? Ioan citează pe Dumnezeu dând răspunsul. „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu” (versul 7).

Acești „copii ai lui Dumnezeu...moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8:17), vor deveni așa cum este Isus Hristos astăzi (1 Ioan 3:1-2) ca coproprietari ai minunatului reînnoit cer și pământ.

Așa cum explică apostolul Pavel, „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18) când noi vom „moșteni toate lucrurile.”

Această moștenire promisă este posibilă prin Isus Hristos, „Acela pentru care și prin care sunt toate” care joacă un rol central „să ducă pe mulți fii la slavă” (Evrei 2:10):

Pavel comentează asupra naturii slavei pe care noi suntem destinați s-o moștenim: „Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea. Așa este și învierea morților. Trupul este sămănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este sămănat în ocară, și înviază în slavă; este sămănat în neputință, și înviază în putere. Este sămănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc” (1 Corinteni 15:41-44).

Noul cer și noul pământ vor fi populate cu copiii lui Dumnezeu care sunt schimbați miraculos în ființe spirituale nemuritoare (versurile 51-54).

Familia eternă a lui Dumnezeu

Următorul lucru pe care îl vede Ioan în viziunea sa este un oraș, Noul Ierusalem, coborând din ceruri, ca un dar dela Dumnezeu. Orașul este descris „ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apocalipsa 21:2), o descriere care accentuează relația locuitorilor lui.

Reprezintă gospodăria sau comunitatea veșnică a copiilor lui Dumnezeu. Soțul, sau mirele, este Hristos (Matei 25:1), care este „cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29).

Dumnezeu însuși locuiește între ei. „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3). Comunitatea aceasta este familia lui Dumnezeu.

Locuitorii acestui oraș sunt cu adevărat „Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6:16). „Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel” (Apocalipsa 21:12).

Cu alte cuvinte, ei sunt descendenții spirituali ai lui Avraam, „tatăl tuturor celor cari cred” (Romani 4:11; compară cu Galateni 3:29). „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într'o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, cari erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:8-10).

Enorme dimensiuni ale orașului indică extraordinarul succes pe care îl va avea Isus Hristos în aducerea covârșitoarei majorități a lumii care a trăit vreodată la pocăire și mântuire. „Cetatea era în patru colțuri, și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia, și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini [1500 de mile sau 2500 de kilometri]. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă” (Apocalipsa 21:16).

Dumnezeu dezvăluie aici că numărul oamenilor care vor veni la pocăire și vor primi viața veșnică vor fi „ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării:” dincolo de puterea naturală a oricărei ființe omenești de ai număra. Aceasta este binecuvântarea lui Dumnezeu promisă lui Avraam (Genesa 22:17).

Viziunea primită de apostolul Ioan a acestui oraș minunat, ne prevede cu o fotografie grafică – o ilustrație vizuală – a familiei pe care o creează Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în mijlocul acestui oraș al copiilor Lui spirituali, nemuritori.

O altă grădină a paradisului

Relatarea biblică a omului începe în Grădina Eden la confluența a patru râuri. Dumnezeu a pus în mijlocul acelei grădini pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului (Genesa 2:8-15). Satana, marele înșelător, mai întâi a convins-o pe Eva să păcătuiească și după aceea Adam li s-a alăturat. Ca rezultat al răzvrătirii lor împotriva instrucțiunilor lui Dumnezeu, Adam și Eva au ales să ia din fructul pomului cunoașterii binelui și răului – un amestec mortal care de atunci a adus omenirii numai suferință și neazuri (Genesa 3:1-6).

Capitolul final al relatării destinului omenesc se încheie cu o descriere a unei alte grădini. Înconjoară tronul lui Dumnezeu dela care curge un râu cu „apa vieții.”

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții...” (Apocalipsa 22:1-2).

Fructele în acest paradis sunt bune. „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji” (versul 3).

Cum poți cunoaște viitorul

La începutul acestei cărți am pus o întrebare: Trebuie să rămânem ignorați ai viitorului nostru? Acum putem vedea că Dumnezeu ne prevede cu un tablou clar al destinului nostru. Dar hotărârea este a noastră. Noi trebuie să alegem dacă ne vom întoarce dela căile Satanei și această curentă lume rea (reprezentată în Grădina Eden de pomul cunoștinței binelui și răului) sau ne vom îndrepta spre căile drepte ale lui Dumnezeu (reprezentate de pomul vieții).

Observă cuvintele lui Isus în Apocalipsa 22:6-7 pe când închide viziunea noului cer și al noului pământ: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate...Și iată, Eu vin curând! - Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta!”

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:

Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax:01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Phone: (+39) 0338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978

AFRICA

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
Africa de Sud: United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org
Zambia and Malawi: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laucala Beach state, Suva, Fiji
Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, a.d. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Însărcinarea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesagiu de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia, care în mod sincer, caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru coborârea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .